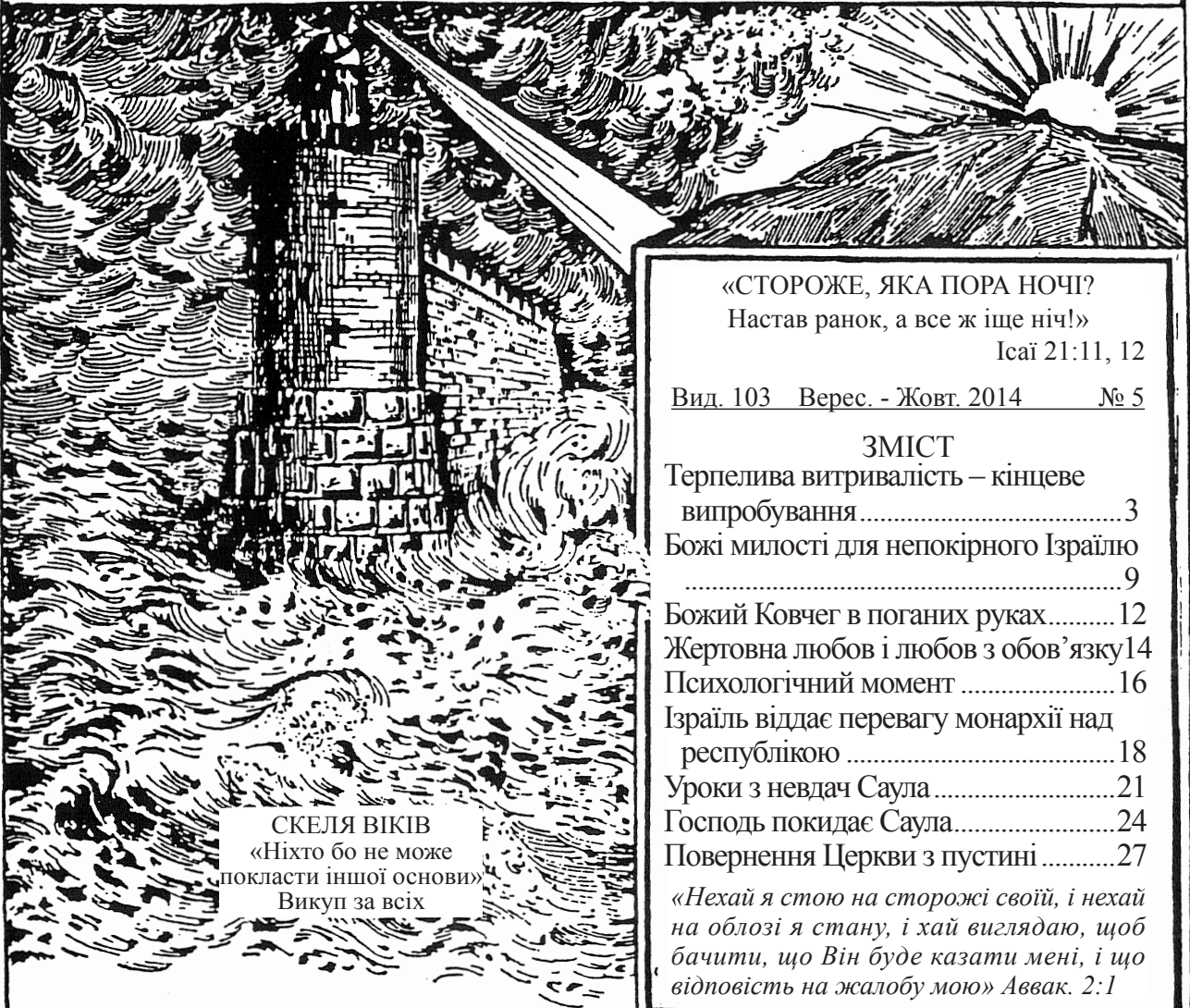

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 103 Верес. - Жовт. 2014 № 5

ЗМІСТ

Терпелива витривалість – кінцеве випробування.....	3
Божі милості для непокірного Ізраїлю	9
Божий Ковчег в поганих руках.....	12
Жертвна любов і любов з обов'язку.....	14
Психологічний момент	16
Ізраїль віддає перевагу монархії над республікою	18
Уроки з невдач Саула	21
Господь покидає Саула.....	24
Повернення Церкви з пустині	27

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть підтримувати

цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ТЕРПЕЛИВА ВИТРИВАЛІСТЬ – КІНЦЕВЕ ВИПРОБУВАННЯ

“А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали” (Якова 1: 4).

СВЯТЕ Письмо скрізь показує терпеливість як важливий елемент характеру. Ми можемо бачити потребу в ньому на кожному кроці людського досвіду. Щоб бути справедливими за нинішніх обставин, треба бути терпеливими, і не діяти квапливо, бо було би несправедливо проявляти нетерпеливість та строгість до неминучих вад та хиб наших ближніх. Тому дух здорового розуму вимагає від нас бути терпеливими у стосунках з деградованим людством.

Бог володіє цією прикметою терпеливості і віддавна користується нею. В стосунках зі світом у майбутньому віці Церква буде потребувати багато терпеливості, тому в нинішньому оточенні ми потребуємо її постійно, щоб розвинути характер, обов'язковий для місця на Престолі з нашим Господом.

Терпеливість тісно пов'язана з любов'ю та милосердям. Коли би Бог був позбавлений любові та милосердя, Він не мав би терпеливості. Людині в її теперішньому зіпсованому, деградованому стані украй бракує терпеливості, хоча терпеливість часто використовують для зовнішньої показності. Ця Богоподібна риса, як і інші риси характеру, притаманна Богу та всім досконалим істотам, створеним за Його подобою, великою мірою стерлася в людях через гріхопадіння першої пари.

У Новому Заповіті є два грецьких слова, перекладених на “терпеливість”. Одне з них означає терплячість, довготерпіння. Інше містить у собі думку про бадьору, повну надії витривалість. Власне, це останнє слово вживається в нашому вірші і має глибше значення, ніж зазвичай надають слову терпеливість. Сталість або вміння

вистояти бадьорим, охочим чином у злі, є елементом характеру, а не тільки вмінням тимчасово стримувати почуття або дії. Вона означає розвиток серця та характеру, який проявляється у вмінні терпіти зло або нещастя із задоволенням, без бунту волі, повністю погоджуючись з вимогами Божественної Мудрості та Любові, які, хоч дозволяють теперішні лиха, пообіцяли подолати їх у своєму часі.

Для нас, безсумнівно, буде корисним дбайливо виховувати в собі цей елемент християнського характеру, про який наш Господь відзивається з такою похвалою і без якого, як запевняє Його Слово, наш характер не може удосконалитися. Християнин потребує терпеливої витривалості, щоб одягтися в усю Божу зброю, а, одягнувшись, тримати її міцно прилаштованою. Вона потрібна нам не тільки для інших, але й для себе, щоб боротися з власними вадами. Ми повинні завжди брати до уваги різні обставини та умови довкола нас та інших. Оглядаючись кругом, ми бачимо, що світ перебуває у стані засліплення, гріха. Це знання повинно допомогти нам співчувати людям, бо без нього в нас буде мало терпеливості. Всі наші брати в Христі, як і ми самі, є з природи членами деградованого людського роду. Тому ми повинні проявляти велику міру терпеливої стриманості до Господнього народу, якщо хочемо, щоб він проявляв цю благодать до нас.

ТЕРПЕЛИВІСТЬ БОГА

Як завжди існуватиме прикмета справедливості, так завжди буде прикмета терпеливості, хоча й не в значенні терпеливого відношення до зла. Бог терпеливо виконує Свої славні задуми, у досконалий рівновазі розуму. Тепер це вимагає прояву терпеливої витривалості до зла, до грішних умов, а у прийдешніх віках слави Бог,

віримо, виконуватиме Свої наміри з досконалою терпеливістю у світах, які ще навіть не заселені.

Однак за нинішніх злих умов Мудрість у своєму прояві терпеливості зобов'язана подавати голос. Бог ствердив на основі Своєї Мудрості, що прийде час, коли Він перестане проявляти терпеливість до світу. Інакше кажучи, Він більше не буде терпіти світ у його теперішньому грішному, недосконалому стані. Цей час вже майже прийшов. Великий катаклізм горя, на який майже прийшла пора, змете весь теперішній стан речей і приготує встановлення Божого Царства під усім небом. Тоді Бог запропонує людям найповнішу можливість прийти до згоди з Ним та праведністю, перш ніж матиме з ними справу протягом короткого часу.

Надходить час, коли вже не буде гріха. Скоро Всесвіт Бога знову буде чистий. Та спочатку Він дасть кожному можливість піднятися з гріха. Якщо люди не скористаються з цієї можливості, Божа терпеливість, Боже довготерпіння перестане проявлятися до них. Це не означає, що Божа терпеливість припиниться. Ні, припиниться її діяльність у цьому напрямку. Божа терпеливість призначила тисячу років Месіанського царювання для благословення людини, і Його Мудрість постановила, що цієї тисячі років буде достатньо для викорінення зла. Хто не навчиться жити праведно в сприятливих умовах, той вже ніколи цього не навчиться, і Божественна Мудрість більше не проявлятиме терпеливості до таких. Також у наших стосунках зі собою та з іншими існує межа властивого використання терпеливості – довготерпіння. Ми не повинні бути терпеливими до себе понад міру. Є обставини, коли ми повинні відчувати, що ми мали знати краще і мали зробити краще, ніж зробили насправді.

СУД САМИХ СЕБЕ

Якщо Божа дитина розуміє, що вона занедбала себе, вона повинна сказати: «Я більше не буду терплячою до себе. Я візьму себе в руки і подолаю слабкість, якій я дозволила певною мірою ослабити мій характер і, можливо, принести незручності та біль іншим. Без допомоги мені з цим не впоратись, та з Господньою благодаттю я готова перемогти». Батьки потребують багато терпеливості, багато стриманості у стосунках з дітьми. Межа терпеливості може бути різною для різних дітей. Тому мудрий батько розсудить, наскільки правильно кожна дитина робить те,

що потрібно, і наскільки добре вона засвоїла пораду та має з неї користь.

Якщо він побачить, що дитина свідомо робить погано, то не повинен бути далі терпеливим, а має вжити різку. Це не означає, що батько має перестати бути терпеливим. Він може проявити терпеливість до тієї ж дитини наступного дня, а тоді знову може застосувати різку. Ми повинні радше проявляти надмір терпеливості, надмір співчуття, ніж брак терпеливості, брак співчуття. Пам'ятаючи власні слабості, ми повинні виховувати у собі терпеливість до інших, котрі намагаються подолати власні недоліки, навіть якщо ми самі прагнемо подолати свої. Ми всі хочемо, щоб до нас також проявляли терпеливість, поблажливість.

УРОКИ НАШОГО ГОСПОДА СТОСОВНО ТЕРПЕЛИВОЇ ВИТРИВАЛОСТІ

Повертаючись до слова “терпеливість”, як воно вжите в нашому вірші, поглянемо на притчу нашого Господа про сіяча, записану в Луки 8. У 15 вірші читаємо: “А те, що на добрій землі, це оті, хто як слово почує, береже його в щирому й доброму серці, і плід приносять вони в терпеливості” – терпеливій витривалості, сталості. Щоб належати до класу, який приносить плоди і який Господь похвалить та прийме до Свого Царства, ми повинні зробити більше, ніж просто прийняти Слово Його Свідчення, навіть якщо ми приймемо його з радістю. Потрібно щось більше, бо навіть клас кам'янистого ґрунту спочатку приймає його. На короткий час вони ніби дають докази росту і активності, та коли з'являється спекотне сонце переслідувань, вони никнуть, бо ґрунт недостатньо глибокий.

У цій притчі Господь показує, що терпелива витривалість, сталість є остаточним випробуванням характеру. Вона приходить тоді, коли насіння вкоренилося і проросло. Вона приходить тоді, коли любов, надія, радість і віра дозволили рослині вирости і почати давати плід. Отже, терпелива витривалість потрібна, щоб плід набув розвитку і повністю дозрів, щоб зерно було готове до току. О, якою важливою є ця благодать у світлі Божого Слова! Але пам'ятайте, що витривалість має бути бадьорою. Неможливо припустити, щоби Той, Хто судить думки і наміри серця, був задоволений зі Своїх дітей, навіть якщо Він бачить, що вони переносять так багато

заради Нього, але переносять це з нетерплячим, драгівливим або нещасним виразом обличчя.

Той, хто так поводиться, напевно, не буде копією дорогого Божого Сина, ставлення Якого знайшло своє вираження у словах: “Чинити волю твою, мій Боже, моя радість” (Кул.). Усе Царське Священство приносить жертви, як це робив наш великий Первосвященик. І Бог, Який приймає наші жертви через заслугу нашого дорогого Відкупителя, каже нам, що Він любить того, хто дає охоче – хто виконує свої жертви радо, з охочим серцем. Це не означає, що наше тіло ніколи не втомлюється; але наш дух радіє привілеєм переносити втому плоті в такій шляхетній та прекрасній службі. Якщо ж наш Отець вважатиме за краще відсунути нас на якийсь час від активної праці, коли наші серця прагнуть служити, це також стане нагодою для того, щоб з радістю приймати Його волю для нас. Це може бути випробуванням повного підкорення нашої волі Його волі, а, отже, важливим щаблем до слави та привілеїв Царства.

Інший випадок, коли Господь вжив це слово “терпеливість”, тобто “терпелива витривалість”, записаний в Луки 21: 19. Господь сказав Своїм послідовникам, що вони повинні сподіватися горя тому, що вони є Його учнями в теперішньому часі, коли переважає гріх, коли сатана є князем цього світу. Вони повинні сподіватися опозиції з різних боків, однак Він запевнив, що при всьому цьому вони будуть цілковито під Божественною опікою та захистом, навіть якщо на них будуть дозволені переслідування, і їм завдадуть шкоди. Далі йдуть слова: “Терпеливістю вашою [терпеливою витривалістю, бадьорою постійністю] душі свої ви здобудете” (Лк. 21: 19).

Наша віра і наше довір'я до Господа та Його ласкавих обітниць повинні бути такими міцними та непохитними, щоб вони з надлишком урівноважили опозицію з боку світу, фальшивих братів та засліплених слуг сатани. Наша віра в любов та опіку Отця повинна бути такою широкою, щоб ми вважали ці переслідування і радо приймали їх як знаряддя Його провидіння для обтісування, обробки та полірування нас як живих каменів для славного Храму, який Він будує і який, віримо, вже скоро буде зведений.

Дивлячись на наші випробування з такого погляду, ми дійсно можемо радіти і здобути душі свої (своє життя як Нові Створіння) з бадьорою витривалістю навіть серед горя. Ми здатні збагнути, що душа, справжня істота, якій

Бог дав “надзвичайно великі та дорогоцінні обітници” майбутнього, не може постраждати від переслідувань плоті або від вчинків людини, доки ми вірні Господу, доки ми приймаємо різні труднощі, які Він дозволяє, як сприяння з боку Його провидіння для нашого остаточного добра та Його слави.

ПОТРЕБА У ТЕРПЕЛИВІЙ ВИТРИВАЛОСТІ

Давайте уважно розглянемо причину, чому нам потрібно розвивати цю благодать терпеливої витривалості. Розвиток цієї прикмети, здається, є однією з умов, пов'язаних з покликом до співспадкоємства з нашим Господом у Царстві, і тих умов, які Він висуває. Мудрість цього проявляється тоді, коли ми беремо до уваги працю, до якої нас покликано – працю благословення всіх поколінь землі, працю Божого Тисячолітнього царства разом з Єдинородним Божим Сином, нашим великим Відкупителем. Це буде велетенська праця, тому цілком властиво, щоб Єгова вимагав від тих, кого Він вважатиме гідними такого високого становища, не тільки оцінювати Його доброту і славний характер (вважаючи за краще служити Йому, а не гріху та беззаконню), але й показувати все це шляхом відданості принципам праведності та Його волі, щоб з радісною готовністю страждати за ці принципи. Короткочасна витривалість в одному, двох або трьох недовгих випробуваннях ще не свідчить, що особа має характер, утверджений в праведності. Щоб продемонструвати такий характер, потрібна терпелива, бадьора витривалість до самої смерті.

Ми могли би проілюструвати це на прикладі діаманта. Припустимо, що ми можемо зробити діамант з якогось пластичного матеріалу і надати йому блиску справжнього діаманта. Припустимо, що він став твердим, хоча не таким твердим, як справжній. Чи ця імітація діаманта буде мати таку ж вартість, як справжній діамант? Аж ніяк. Якщо його піддати високому тиску, він розсиплеться. Так само з християнином. Якщо, припустимо, він володіє кожною благодаттю характеру, яка належить Божим синам, окрім однієї – міцності, стійкості – то він не матиме права бути між Господніми коштовностями. Тому бачимо, чому Господь вимагає, щоб терпелива, бадьора витривалість була прикметою кожного, хто буде прийнятий на місце в Його Царській Діадемі.

На важливості цієї прикмети в християнському характері наголошує апостол Павло. У своєму посланні до Тита (2: 2) він, перераховуючи прикмети характеру розвинутого християнина, каже, що треба бути “тверезим... поважним, поміркованим, здоровим у вірі, у любові, у терпеливості”. Ми зобов’язані пройти кінцеве випробування терпеливої витривалості, перш ніж зможемо бути прийнятні як Вибранці. Той самий апостол, пишучи до Тимофія, нагадує йому: “Ти ж пішов услід за мною наукою, поступованням, заміром, вірою, витривалістю, любов’ю, терпеливістю”. Коли ми біжимо дистанцію змагання і наближаємося до кінця шляху, ми потребуємо щораз більше цієї важливої благодаті. Коли наші ноги втомлюються, а проб та труднощів є вдосталь, ми повинні “підперезати стегна свого розуму” і, звертаючись до нашого великого Зразка за бажаним натхненням та силою, повинні викласти на фінішній прямій.

ВАЖЛИВІСТЬ ВИПРОБУВАННЯ

Наша здатність і сила терпеливо все зносити повинна зростати в міру нашого поступу вузьким шляхом. Ми повинні “зміцнитися Господом та могутністю сили Його”. Та, мабуть, ми не можемо розвинути цієї істотної риси характеру без випробувань – без труднощів, які мають на меті виховати бадьору витривалість. Тому не дивуйтесь, якщо нам доводиться проходити крізь тривалі випробування, які вимагають від нас самоконтролю. Повторюємо, заслуга полягає не тільки у тому, щоб все це знести, адже світу також доводиться багато зносити, але у тому, як ми це зносимо. В серці ми повинні бути милими і покірливими – у повній згоді з Господніми методами розвитку. Часом це важко, але Його благодаті достатньо, якщо ми постійно звертаємося за нею. “Все виконавши, витримати!” Дійсно, ми можемо бачити ще одну причину, чому Господь влаштував так, щоб ми мали свої випробування, як наш Учитель мав Свої – у неприяних обставинах; щоб ми не тільки здобули всі необхідні риси християнського характеру, але й щоб ці риси укоренилися, утвердилися, зміцнилися і стали певними. Так само апостол Яків звертає нашу увагу на важливість цієї прикмети. Він каже: “Знаючи, що випробування віри вашої розвиває терпіння” (Дерк.). Інакше кажучи, якщо наша віра вистійть у випробуванні, це розвине у нашому характері терпеливу витривалість. З іншого боку, якщо ми не досягнемо цього розвитку, це означатиме, що наша віра не

витримала задовільно випробування і що ми не придані до Царства.

Ось так бачимо, що християнський народ у загальному зробив велику помилку, припускаючи, що релігія – це річ, яку можна здобути негайно у відповідь на молитву, або сівши на лаву грішників, що розкаюються, або ставши до молитви, або у відповідь на той чи інший Божественний чи людський заклик – так само, як хтось може знайти долар і покласти собі у кишеню. Навпаки, крок розкаяння в гріхах і виправдання є тільки початком, а не кінцем християнського шляху. Наступний крок – посвячення себе і всього, що маємо, Богу. Але й це ще не кінець. Ми не тільки повинні йти далі, щоб здобути віру, стійкість, самоконтроль, покору та любов, але й, здобувши все це, повинні терпляче зносити усе. Ми повинні “бігти з витривалістю [терпеливою наполегливістю] в змаганні, яке призначене нам” (Дерк.). Вживаючи інший словесний образ, ми лише починаємо вчитися у Школі Христа; наші імені тільки внесені до списків учнів, що мають вчитися у Господа.

“ГОДИНА СПОКУСИ”

Церкві періоду Філадельфії Господь обіцяв, що за її вірність і за те, що вона “зберегла слово терпіння” Його, вона буде збережена від “години спокуси”, яка трохи згодом мала прийти на весь світ. Церква Лаодикії – Церква наших днів – не є збережена від того, щоб потрапити у “годину спокуси”. Можемо бути певні, що ми будемо збережені під час цієї години, якщо будемо вірні та віддані. Особливим посланням нашого дорогого Господа до Лаодикійської частини Церкви були слова: “Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною. Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі” (Об. 3: 20, 21).

Хоча ми не є збережені від цієї години спокуси, ми маємо зрівноважуючі благословення, адже ми живемо під час парусії нашого Господа. Він дає нам Свої поради, роздає духовну їжу, “харч у пору”, у такій кількості і таким чином, як Його святі не мали ніколи досі. Як можемо сподіватися, ця найбільша милість є винагородою за витончені і суворі проби та труднощі особливої “години спокуси”. Якщо колись мав бути час, коли Господні вірні мали потребувати терпеливої витривалості, то він є зараз. Якщо колись вони мали потребувати поради: “Терпеливістю вашою душі свої ви здобудете”, – то вони її потребують

зараз. Хто здатний терпеливо все зносити, той встоїть у цьому злому дні. Всі інші впадуть. Як застеріг нас апостол, огняні випробування цього дня “діло кожного випробують, яке воно є”.

Бачимо, що сьогодні у християнстві скрізь бракує прикмети терпеливої витривалості – навіть серед більшості тих, які називають себе послідовниками Христа. Вона стає рідкістю. Мало хто хоче терпіти щось для праведності, для Христа або ще для когось. А якщо вже вкрай необхідно стерпіти щось неприємне, то такі випробування приносять з собою велику нетерпеливість, нарікання та роздратованість. Більше того, в серцях людей щоденно зростає дух непокори та бунту проти всього, що хоча б нагадує самовідречення або покірність – дух відвертої гіркості.

Загальна тенденція цивілізованого світу до нетерпеливості, нетерпимості та обурення проти обмежень, яка існує сьогодні, неминуче має вплив на тих, хто прагне ходити вузьким шляхом. Цій тенденції можна успішно протидіяти тільки з допомогою Божественної благодаті, розвиваючи подобу Христа. В особливій благодаті, яка так потрібна Господнім дітям сьогодні, буде відмовлено тим, хто не ходить поруч з Господом, хто не прямує за Ісусом. Та оскільки так звані послідовники Христа живуть далеко від Нього, ми сьогодні бачимо розвиток тенденцій, які можна зауважити між тими, хто тільки називає себе Його іменем. Цей панівний дух лежить в основі незадоволення мас, які ще вдається придушити з допомогою військової сили під час заколотів проти порядку та законності, про які ми так часто можемо чути.

Можемо сподіватися, що цей дух буде зростати. Серед мас існує відчуття, що в минулому вони були надто терпеливими, недостатньо агресивними, що коли би вони вже давно взяли справи у свої руки, то теперішнім умовам вдалося би запобігти. Але ті, які зберегли Господнє Слово терпеливої витривалості, які шукали в Нього мудрості згори, яка “насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів”, навчилися, що в Нього є властивий час для здійснення Його задумів, і вони готові терпеливо дотримуватися Його часу, знаючи, що це – найкраща річ. Вони навчилися, що “Божі плани відкриваються, немов лілії, білі та чисті. Тому не треба розривати пелюстки; час сам виявить заховані золоті чашечки”.

ОДИН З ОСОБЛИВИХ ОБМАНІВ САТАНИ

Апостол дає нам пораду стосовно “години спокуси”, яка зараз прийшла на нас. З-поміж безлічі її напастей та проб деякі такі хитрі та підступні, що кожен, хто цілковито не вкорінений та не утверджений в Правді, буде захоплений фальшивими аргументами тих, кого сатані дозволено сьогодні використовувати як свої знаряддя, щоб випробувати всіх, хто замешкує поверхню усієї землі.

Серед хитрющих теорій противника жодна не є обманливішою, ніж Християнська Наука, хибно так названа, бо вона не є ані християнською, ані науковою. За підтримки лукавого вона готова наобіцяти своїм обдуреним прихильникам, що якщо вони приймуть неправду і будуть її дотримуватися, вони здобудуть полегшення і зцілення від тих чи інших хвороб та недуг тіла. Кожен, хто не навчився терпеливо зносити все, що Господь дозволяє на нього шляхом болю та хвороб – все, що не можна полегшити раціональними та розумними способами, – готовий прийняти майже кожне полегшення, яке противник може запропонувати його увазі. Навчаючись обманювати себе в справі болю та недуги, поступово перекручуючи істинний зміст слів, ігноруючи і заперечуючи факти, такі особи з часом так заплутуються в розумі, що правда здається їм неправдою, а неправда – видатною правдою.

ДЕХТО ЗВІЛЬНИВСЯ ПРАВДОЮ

Ці обдурені особи потрапляють в обман частково з цікавості. Їм здається дивним, коли вони чують, як хтось каже: “Смерті немає; все це – тільки життя! Болю немає; все це – здоров’я! Зла немає; є тільки добро!” Вони кажуть: “Ці твердження непослідовні, але мені цікаво, як люди прийшли до таких висновків. У чому їхня філософія?” Власне на це противник і чекає. Він хоче, тим самим, привернути їхню увагу, щоб крок за кроком вести їх від однієї вигадки до іншої, доки весь розум та сумління не заплутаються.

Прийнявши темряву за світло, брехню за правду, вони нагороджені фізичним полегшенням. Яка скупа винагорода! Все це – плата за самолюбство, за небажання терпіти те, чого вони жодним чином не можуть уникнути. Вони віддають перевагу власному шляху, найбільш привабливому для деградованої плоті, і

обирають його замість Правди, яка не промовляє до них. Вони готові проміняти свідоцтво Господа на фізичне полегшення і вигоди або ж на задоволення нездорового інтересу. Вони уникають труднощів та болю, які, якщо їх переносити терпеливо та з радістю, принесуть з собою благословення та зміцнення характеру. Декого з поневолених великим противником (зовсім небагатьох) звільнила сила теперішньої Правди. Але це – важке завдання для повного виконання. У деяких випадках випробування, які довелось перейти, щоб зірвати пута, що їх туго зв'язували, були дуже болісними, супроводжуючись побиттям лукавим та його юрбою, які так довго тримали їх у рабстві. Але, щоб звільнитися від усього цього рабства, варто боротися і переносити біль.

СВ. ПАВЛО ЗМАЛЬОВУЄ НИНІШНІ УМОВИ

Година випробування не приходять на всіх однаково, бо не все християнство знаходиться розумово, морально або фізично на тому ж рівні. Випробування, яке приходять на християнство в цілому, апостол Павло зображує у 2 Тим. 3: 1-5. Апостол перераховує деякі особливості цієї “години спокуси” і говорить: “Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолобні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі [підбурювачі суперечок], нестримливі [без самовладання, запальні], жорстокі, ненависники добра, зрадники [яким не можна довіряти, які готові продати найкращих друзів з самолюбних міркувань], нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, ніж люблять Бога, вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися”.

Ось так образно зображені сучасні умови у так званому християнському світі серед його прихильників. А так як вони не прийняли Правду в любові до неї, Бог послав їм “дію обмани, щоб у неправду повірили”, і цим були засуджені. Година спокуси ще не досягла найбільшої напруженості, але, віримо, цей рівень буде досягнуто за дуже короткий час. Блаженні всі, хто Господа “Всевишнього... учинив за своє пристановище”. Вони не захитаються, хоча багато з них перейде через найбільш суворі випробування та спокуси. З листів ми дізнаємося про сутички та молитви багатьох Божих дітей.

Деякі переходять це внаслідок власних вад та недоліків, деякі – внаслідок вад інших, а ще інші мають випробування з причини земних турбот та тягарів, які вони не в силах повністю здолати або покласти на Господа.

МИ ПОВИННІ МАТИ НАЛЕЖНИЙ СТРАХ

Ми співчуваємо цим дорогим особам і радимо їм (найкраще як можемо) пам'ятати слова Учителя: “Блаженні засмучені зараз, бо втішитесь ви” (Лк. 6: 21). Наші серця особливо стурбовані тими, які у своїх листах дають зрозуміти, що вони, самі цього не усвідомлюючи, є у спокусі: поглинуті честолюбними задумами або бізнесом, або іншими “клопотами віку цього та оманю багатства”. Їхня любов до Правди стає більш холодною, а не гарячою, і вони, здається, відчувають менше і бачать менше, ніж у попередні роки. Виглядає, що вони сплять, замість пильнувати та молитися, і ця година випробування, боїмось ми, знайде їх неготовими. Ті ж, які плачуть, моляться і прикладають зусилля, більше схожі на нашого дорогого Учителя в Гефсиманії, тому вони, як і Він, будуть зміцнені для кінцевого випробування.

Дорогі брати, дбаймо про себе і один про одного, пам'ятаймо, що нагорода, виставлена перед нами, найвартісніша і найкоштовніша, ніж все інше. Крім того “біймося, коли зостанеться обітниця входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився”. Стараймося любити всіх Господніх дорогих дітей так, щоб їхній добробут був нашою найбільшою турботою. Це свідчитиме про наше духовне здоров'я. Однак ми не повинні дозволити нашій любові (навіть до братів) перешкодити нашій повній довірі до Господньої любові та мудрості у справі вибору Його Нареченої, навіть коли би пересівання забрали від нас декого з тих, чиєю спільністю ми так дорожили.

Терпеливо тримаймося нашого шляху – блаженного шляху! Намагаймося робити якнайкраще все, що знайдуть наші руки. Незабаром прийде Свято Урожаю! Незабаром ми, якщо будемо вірні, зберемось, як славне зібрання, щоб більше не розлучатись. Ми прийдемо з радістю, несучи з собою наші снопи! Але пам'ятаймо, що “нам терпеливість потрібна, щоб Божу волю вчинити й прийняти обітницю” (Євр. 10: 36).

БОЖІ МИЛОСТІ ДЛЯ НЕПОКІРНОГО ІЗРАЇЛЮ

НЕЕМІЇ 9: 26-31

ПЕРІОД СУДДІВ – БОЖЕСТВЕННО ПРИЗНАЧЕНІ ПРОВІДНИКИ – ЇХНІ ОBOB'ЯЗКИ ТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ – ТІЛЬКИ ОДИН ЗАКОНОДАВЕЦЬ І ОДИН ЗАКОН – ДВА ПРИКЛАДИ З ЖИТТЯ ІЗРАЇЛЮ ЧАСІВ СУДДІВ – ПРОЯВИ БОЖЕСТВЕННОЇ ЛЮБОВІ ТА ТУРБОТИ ДО БОЖОГО ВИБРАНОВОГО НАРОДУ – УРОКИ ДЛЯ ДУХОВНИХ ІЗРАЇЛЬТЯН

“Праведність люд підіймає, а беззаконня – то сором народів”

(Приказки Соломонові 14: 34).

ІСТОРІЯ Ізраїлю від поділу Ханаану між поколіннями до помазання Саула на царя становить період 450 років (Дії 13: 19-21), названий Періодом Суддів. Першим суддею був Ісус Навин, а останнім – Самуїл. Цих суддів, очевидно, не обирали на їхнє становище, а вони були поставлені за волею провидіння. У суддів не було влади, ані повноважень, вони не збирали податків і не займали становищ, які згодом могли би перейти до інших. З цього виникає, що будь-яка влада або вплив, які вони мали, були їхніми особистими, і надання їм ваги та впливовості означало належне визнання їх як Божественно призначених, “поставлених”.

Таке влаштування дозволяло людям постійно звертатися до Бога за помічниками та провідниками, уникаючи пустої балаканини політиків, у якій домінували та брали верх особисті амбіції та бажання наживи. Бог повідомляв, а люди, наскільки вони приходили до згоди з Ним, признавали Його вибір (по суті схвалювали його, або голосували за нього), приймаючи такого суддю. У деяких випадках могла бути більш складна процедура, бо старші Ізраїлю, які були свідками чудесного втручання Бога у їхні справи і які жили після Ісуса Навина, правдоподібно, настановляли суддів у різних поколіннях протягом решти свого життя (Суд. 2: 7).

Такий порядок, коли Бог давав Ізраїлю суддів, дещо нагадує Його відносини з духовним Ізраїлем Євангельського віку. Час від часу Він дає їм особливих радників, визволителів, служителів. Схожим чином духовні ізраїльтяни не повинні проводити таємних нарад, використовувати зв'язки чи вирішувати для себе, хто буде їхніми духовними провідниками, а повинні вважати Господа великим Вождем і звертатися до Нього, щоб Він поставив духовних ватажків, які Йому до вподоби. Визнання

їхнього провідного становища як Божих ставленців не обов'язково означає обрання їх таємним голосуванням. Їх можна знайти, уважно прислухаючись до їхніх вчень, які є в згоді зі Словом Господа.

Шлях під проводом таких духовних замісників, які мають Божественне призначення, завжди позначатиметься духовними перемогами і приведенням Господнього народу до тіснішої злуки з Ним. Будь-яке керівництво, яке не приносить таких плодів, очевидно не є від Господа, бо Дух Господа веде не до рабства, нецтва та розбрату, а до любові, радості, миру в серці, до свободи сумління. Ізраїль не потребував жодного конгресу ані законодавчого органу, бо він мав одного Законодавця – Господа, а Закон, даний на горі Синай, мав бути постійним провідником народу. Священики та левити були під Законом призначеними помічниками людей в речах, які стосувалися Бога, щоб навчати їх Закону і представляти їх під час образного жертвування, праці поєднання і т.д. У кожному поколінні старші, залежно від здібностей, мали догляд за громадськими справами покоління. Але вони не мали своїх воїнів, ані не розпоряджались військом. Божественний Закон мав відокремити їх від інших народів, і коли б вони залишалися вірними Господу, Він був би їхнім захисником від усіх негараздів.

Схожим чином духовний Ізраїль у кожному зібранні повинен зауважити між собою придатних чоловіків для виконання потрібної служби. Божий Закон повинен тримати їх здалека від інтриг, сутичок й захоплення світом. Вони повинні бути Його особливим народом, і Він обіцяє їм, що все буде для їхнього добра, доки вони будуть вірні Йому. Ось чому їм не потрібні жодні армії, озброєні тілесною зброєю, хоча всі вони – воїни Хреста, які зобов'язалися воювати з гріхом, особливо в собі, і класти своє життя один за одного, – за “братів”.

ДВА ПРИКЛАДИ З ЖИТТЯ НАРОДУ

Якщо Книгу Суддів читати як повноцінну історію Ізраїлю впродовж чотирьох з половиною століть, то це буде сумна картина, яка може навести на думку, що ізраїльтяни постійно перебували в гріху та ідолопоклонстві і несли за це покарання. Але це не зовсім правильний підхід. Навпаки, опис не згадує той щасливий час, коли Ізраїль мав добробут, а звертає увагу на відступлення від Бога, на покарання за такі провини, на визволення від лих через суддів, визволителів, яких Бог поставив для них. Наскільки це був сприятливий час у багатьох відношеннях для ізраїльтян, можна зробити висновок з Господньої обітниці: “І верну твоїх суддів, як перше було, і твоїх радників, як напочатку” (Іс. 1: 26).

Між іншим, історії про Рут та батьків Самуїла дозволяють нам глянути на інший бік справи – на повну святості боязнь Бога, яка панувала в більшості народу, а також щасливість і задоволення. У наші дні, якщо судити про справи світу тільки на основі щоденних подій та подробиць в газетах, може видатись, що злочини, страйки, нещасні випадки та арешти є тим, з чого складається життя в країні, хоча більшість людей зайнята буденними справами, про які згадується зовсім рідко.

Про це влучно говорять рядки поета Уїтьєра, в яких він радіє землею свободи та благословення попри несприятливі вістки, які щодня потрапляють у світ через пресу:

“Усе безглуздя, сором, злочин,
Що в володіннях коїться Твоїх,
Миттєво мчить крізь час і простір
До нас по дротах і без них.
Тоді як про усе багатство
Діл Твоїх добрих і святих,
Про ті доми, де мир панує,
Про непродажні голоси,
Про дивную Твою любов,
Благаючи: “Допомагай людині”, –
Не мовиться і половини”.

ПЛОДИ НЕПОСЛУХУ

Господь наказав ізраїльтянам цілковито викоринити людей землі. Як ми бачили в попередній лекції, це викорінення зображувало оволодіння нами, духовними ізраїльтянами, пристрастями деградованої природи. Ізраїль, навпаки, вирішив замешкати Обіцяну Землю без повного знищення засуджених народів,

тому за якийсь час фальшиві релігії останніх осквернили ізраїльтян через близькі стосунки та приязнь. Таким чином бачимо, що ті, кого Бог засудив, поступово відвернули серця багатьох від повної, належної відданості Господу, штовхаючи багатьох з них у розпусне ідолопоклонство.

Так само з духовними ізраїльтянами, які не ведуть завзятої війни з природними потягами своєї деградованої плоті. Незабаром вони помічають, що плоть процвітає за рахунок духовного життя, і перемир'я з плоттю означає, що любов до Господа поступово холоне, аж врешті в неї проникає та чи інша форма ідолопоклонства – любов до грошей, вихвалання себе або інших і т.п., що позбавляє Господа частини любові та пошани їхнього серця.

Не думаймо, що всі ізраїльтяни потрапили в ідолопоклонство; радше треба розуміти, що раз за разом значна кількість їх полишала на певний час любов і пошану до Господа, і це не раз приводило на них Його немилість. Застосовуючи це до духовного Ізраїлю, ми не повинні сподіватися, що Господь зволікатиме з немилістю до Свого народу, аж той цілковито потрапить в ідолопоклонство самому собі, багатству або славі. Ні, як тільки деякі почуття серця починають звертатися до інших речей, на нас приходять Господні покарання, щоб докорити, зганити і виправити, доки в нашому серці залишається хоч трохи слухняності та любові до Нього – доки світ, плоть та противник матимуть час, щоб захопити нас цілковито.

Ці записи про Божественне покарання, про покаяння Ізраїлю та про Господнє визволення є доказом Божественної любові та уваги до цього посвяченого народу. Наскільки нам відомо, Божественна сила ніколи не проявлялася таким чином до інших народів, щоб їм докорити, щоб їх виправити і т.п. Вони були полишені як чужоземці, як чужинці, як далекі від Бога та Його обітниць. Тому зараз Господні виправні кроки у праведності, покарання тощо є проявами особливого захисту, турботи і нашої причетності до Дому Синів. Після того як ми прийняли Христа і посвятилися Господу, Він прийняв нас як синів і дає проби, труднощі та життєві обставини, потрібні для нашого випробування та розвитку характеру. Все це є для того, щоб ми могли збагнути віроломні та підступні впливи нашої деградованої природи, представленої

амаликитянами, ханаанейцями і т.д., і щоб могли їх знищити цілковито і остаточно досягти стану, згаданого апостолом, у якому, за словами апостола, посвячені повинні полонити кожну думку волі Бога в Христі (2 Кор. 10: 5).

Коли буквальный Ізраїль завчав лекції одна за одною і після засвоєння кожної з них самовіддано кликав до Бога, Божа сила проявлялася для нього, і приходило визволення. Так само є з духовним ізраїльтянином: коли він усвідомлює справжню ситуацію і з повним покаянням звертається до Господа, молячи про визволення від власних слабостей та вад плоті, Господь вислуховує його молитву і дає визволення разом із запевненням, що Господньої благодаті достатньо. Таке воляння до Господа свідчить про те, що гріхи та слабості плоті суперечать волі переступника, який був тією чи іншою мірою обманений і заплутаний світом, плоттю та противником, але його серце далі є віддане Господу та Правді. Всі, які кличуть до Господа у щирості та вірі, будуть почуті і визволені, бо Його благодаті достатньо для нас.

ХИБНИЙ ШЛЯХ ІЗРАЇЛЮ

Правління Ізраїлю відрізнялося від будь-якого іншого правління у світі. Бог був їхнім царем. У Своєму провидінні (згідно з Його угодою з ними) Він доглядав їхні справи: дозволяв на якийсь час потрапити у полон за невірність, або давав добробут народу і спрямовував їхні зусилля куди слід, коли вони корилися Йому. У багатьох відношеннях їхнє становище було найщасливішим. Але за днів пророка Самуїла, коли старші зрозуміли, що його сини не заслуговують йти слідами батька та бути вірними, безсторонніми суддями, вони забули (або ніколи не збагнули), що Бог є справжнім їхнім Суддею, їхнім Царем, і що тільки Самуїл – Його представник та мовне знаряддя. Вони забули, що хоч Самуїл постарів, Господь “учора, і сьогодні, і навіки Той Самий” і може у відповідному часі поставити їм Суддю, який найкраще підходить для їхніх потреб. Напевно, вони також не розуміли, що вони особисто і як народ стоять вище від довоколишніх народів, які мають царів. Навпаки, їм здавалося, що вони “відстають” і, як звикли робити всі люди, вирішили, що правда, мабуть, є на боці більшості.

Під впливом рабської залежності від звичаю старші Ізраїлю звернулися до Самуїла,

щоб він, як Божий представник, помазав їм царя – зробив їх народом слуг когось одного з їхнього народу. Нам важко пристати до таких ганебних міркувань, до таких молитов, які вели до деградації. Самуїл, мабуть, бачив справу власне з такого боку і сприймав її як неповагу до себе. Однак він, як і належало, представив справу в молитві Господу, бо не міг вирішувати сам, а був тільки Господнім мовним знаряддям й представником, щоб промовляти до ізраїльтян, яке би послання він не отримав.

Як чудово було би, коли б весь світ був під таким правлінням, керованим Небесною Мудрістю, в якому непідкупні земні судді підтримують зв'язок і передають Божественні послання та Закон! Святе Письмо інформує нас, що остаточно, власне, так і буде (Іс. 1: 26). Але перш ніж вдасться усвідомити цей величний стан, Месія має прийняти Свою велику силу і царювання. Тоді люди будуть готові слухати голос Господа через тих, кого Він призначить і визнає Своїми речниками. Написано: “У день сили Твоєї народ Твій готовий в оздобах святині” (Пс. 110: 3, Гижа).

МЕСІАНСЬКЕ ЦАРЮВАННЯ БУДЕ АВТОКРАТИЧНИМ

Нагадуючи Ізраїлю, яким має бути цар, ні Господь, ні пророк Самуїл не мали на думці, що наведений опис відповідатиме ідеальному цареві. Радше такою мала бути поведінка кожної людини, піднятої до найвищої влади, яку здобували царі в древності. Погану поведінку царів можна звести до трьох умов: (1) Всі люди недосконалі та грішні, тому у випадку будь-якого царя все полягає тільки у мірі недосконалості та схильності до пихи, самолюбства і зловживання владою; (2) Вади тих, над ким володарює цар, роблять можливим і навіть певною мірою виправдовують узурпацію великої влади; (3) Безлад, який противник чинить в усіх земних справах, ставлячи темряву на місце світла, часто створює враження в правителя та його підлеглих, що зловживання владою насправді є на користь тих, над ким він панує.

Тоді виникає запитання: “А як бути з Царством Месії”? Відповідаємо, Святе Письмо навчає, що Його правління буде абсолютно автократичним, однак жоден, хто розуміє, що це означає, не повинен боятися, бо Той, Хто

має зайняти Престол світу, є Тим, Хто так полюбив світ, що дав Себе на викуп за все людство. Його Царство не буде самолюбним, щоб знищити своїх підвладних для власного посилення. Він показав, що Його Дух є зовсім іншим; що Він залишив славу Небесних Подвір'їв і покійно прийняв нижчу природу, щоб стати Заміною людини – щоб “смерть скуштувати за всіх”. За це Він високо піднятий і поставлений Спадкоємцем усього.

Пам'ятаймо, що Церква, яка вибирається зараз зі світу, складається тільки з тих, які мають Дух Учителя і радо кладуть своє життя в співпраці з Господом та Головою. Пам'ятаймо, що на основі Божественного передбачення ніхто не належатиме до цього вибраного класу, якщо він не стане копією

дорогого Божого Сина, і ця проба учнівства має на меті показати любов та відданість Богу, Христу, братам, світу і навіть своїм ворогам.

Чи ж треба боятися автократичного правління такого славного Царя?! Справді, таке правління стане найбільш помічним, найбільш корисним з того, що світ може мати – мудре, справедливе, яке несе любов і допомогу. Тому нам, кого покликано Високим Покликом, треба скинути всякий тягар та гріх, що облутує нас, і з допомогою Господньої благодаті намагатися здобути велику нагороду співспадкоємства з Ним у Його Месіанському Царстві, щоб також мати з Ним частку в благословенні всіх поколінь землі – щоб повернути з гріха та смерті кожного, хто цього запрогне.

R5645 (1915 p.)

БОЖИЙ КОВЧЕГ В ПОГАНІХ РУКАХ

1 САМУЇЛОВА 4: 1-18

ЗІПСОВАНЕ СВЯЩЕНСТВО – ДЕМОРАЛІЗОВАНИЙ НАРОД – СПРОБА ВТЯГНУТИ БОГА У ВІЙНУ – КОВЧЕГ ЗАПОВІТУ У ПОЛОНІ – ПОКАРАННЯ З БОКУ ВОРОГІВ – ТІ САМІ ПРИНЦИПИ В ДІЇ СЬОГОДНІ – ТРАГІЧНА СМЕРТЬ ІЛІЯ ТА ЙОГО СИНІВ – ЯКІ НАРОДИ Є В СТОСУНКАХ УГОДИ З БОГОМ?

“Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими, що себе самих обманюють” (Якова 1: 22).

ПРИБЛИЗНО через двадцять років після того, як Бог провів лиха для Ілія та його сім'ї, трапилася трагедія, про яку йдеться в нашій лекції. Протягом усіх цих двадцяти років так і не зроблено жодної реформи: старий Ілій, якому було тепер дев'яносто вісім років, не навів ладу зі слугами та службою Господу. Він дозволив, щоб справи перебували в руках його синів, не дивлячись на непорядність, яка діялася в Божих речах, на їхню неморальність та згубний вплив.

Весь цей час, про який йде мова в нашій лекції, Самуїл, очевидно, був відсутній, можливо, ще навіть кілька років перед тим. Де б він не був, можемо бути певні, що він залишався вірним слугою Бога, і таким його щораз більше вважали люди. Не треба переоцінювати моральні та релігійні умови народу протягом цих двадцяти років, але можна припустити, що поганій приклад священників, синів Ілія, які займали з ним священницьке становище, мав шкідливий вплив на людей – деморалізуючий вплив. На основі Угоди з

народом Бог був зобов'язаний докорити їм, покарати їх.

Коли стався новий напад з боку филистимлян, ізраїльтяни вийшли до бою і були розбиті. У відчаї, шукаючи якоїсь допомоги, вони звернулися до Бога – так само як всі народи Європи сьогодні звертаються до Бога за допомогою і моляться даремно. За таких обставин сьогоднішні звичаї є такими ж, як у той час, а саме: намагання втягнути Бога у війну, намагання знайти підтримку з боку релігійних символів і т.п. Звичайно, ізраїльтяни мали для цього більше підстав, ніж воюючі царства сьогодні, бо Бог оголосив Себе Охоронцем Ізраїлю. А так як ізраїльтяни були Його особливим народом, Його підопічними, Він мав захищати їх доти, доки вони були Йому вірними. З іншого боку, царства цього світу не мають жодної такої Божественної обітниці, жодної підстави для сподівань отримати Божественну допомогу. Вони облудно називають себе християнськими царствами, “християнством”, натомість не мають нічого спільного з Господом. Він не рахується з жодним народом, окрім буквального Ізраїлю минулого та духовного Ізраїлю теперішнього часу. “Але

ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого” (1 Петр. 2: 9).

Ізраїльтяни напевно читали про те, як Ковчег йшов перед ними під час мандрівки пустинею, як він зупинився посеред річки Йордан, доки народ переходив по суші, як процесія з ним рухалася довкола Єрихона, коли впали його стіни. Тож вони вирішили принести Господній Ковчег і долучити його до битви ізраїльського народу. Цим вони думали забезпечити собі перемогу. Вони, очевидно, міркували, що Бог не дозволить пошкодити або захопити в полон Ковчег Заповіту, отже, вони будуть безпечні, і перемога обов’язково дістанеться Ізраїлю. Можемо собі тільки уявити пишне видовище: левитів, які несли Божий Ковчег; двох синів Ілія в пишному вбранні священників Всевишнього, представників Божої Святості; народ, повний ентузіазму від думки про перемогу завдяки Божому Ковчегу, вигуки відомого бойового кличу: “Устань же, о Господи, і хай розпорозяться Твої вороги, і хай повтікають Твої ненависники з-перед Твого лица” (4 М. 10: 35).

Народ забув про своє безбожне життя, про порушення своєї Угоди з Богом, про те, що ця Угода закликала до покарання руками ворогів. Вони забули, що два представницьких священники зовсім не представляли Бога та Його праведність, а були злодіями та розбійниками, нарядженими як священники Бога, вели неморальне, безчесне життя, удаючи представників Божественної Святості. Вони забули, що в таких умовах не можна сподіватися Божого благословення.

НИНІШНЯ ПАРАЛЕЛЬ

На жаль! Хоча ми вже віддалилися на багато століть від того часу, проте згадані засади значною мірою діють і сьогодні: стільки ж галасу, стільки ж удаваності, стільки ж спотворення Бога тими, які називають себе Його представниками. Ми бачимо нинішню війну – кайзера Німеччини на чолі лютеранської церкви; імператора Австро-Угорщини Франца Йосипа, вірного сина папства; короля Георга на чолі англійської церкви; царя, “малого отця” Росії, головного представника православної церкви, – як всі вони марширують до бою, заховаючи своїх вояків думкою про Бога. Кожен з них втоптує дороге Ім’я

Князя Миру в болото, піднімаючи свій меч з самолюбним наміром добитися величі власної імперії та її торговельного процвітання, при цьому підтримуючи традиції минулого, немовби кожен з них має право встановити Боже Царство на землі.

Сьогодні, як за днів синів Ілія, люди подають голосний клич, намагаючись пов’язати Божу Справу зі своїми національними інтересами. Знову вони забувають, що ці речі несумісні; що Божа Справа є під Божественним наглядом, і вона досягне найкращого розвитку, коли завдасть великої поразки всім цим людським системам, готуючи шлях для встановлення Царства Месії: коли біблійний Армагеддон упокорить світ і зробить людей готовими привітати нового Царя Еммануїла та Його Царство як бажання всіх народів. Призивання Імені Господа та присутність Божого Ковчуга у битві не допомогли ізраїльтянам. Так само ікони в руках російських вояків не дадуть їм перемоги, ані ім’я Бога на поясах – німцям, та хрест св. Георгія – військам британців.

Сили ізраїльтян чекала велика поразка та розпорозення. Два сини Ілія були вбиті. Божий Ковчег потрапив у полон. Швидкий гонець з війська приніс сумну звістку до Шіло, де Ілій, суддя, сидів на своєму високому сидінні в брамі, з нетерпінням виглядаючи і з острахом пригадуючи собі провіщення про нещастя, сказане двадцять років тому. Гонець повідомив Ілії, що ізраїльтяни програли битву, що два його сини вбиті і, врешті, на кінець сказав, що Господній Ковчег також захоплений филистимлянами.

ІЗРАЇЛЬ НА ВІДМІНУ ВІД ІНШИХ НАРОДІВ

Ілій слухав незворушно аж до останніх слів. Коли він почув, що його дорогоцінний скарб, який він пильнував з Божественного доручення, потрапив до филистимлян, нещасний чоловік знепритомнів і повалився назад. Його сидіння перевернулося, а сам він упав і зламав шию. Вірний у своєму серці до самої смерті (у віці дев’яносто восьми років) він, тим не менше, заслуговував на докір за те, що занедбав свою сім’ю і не пильнував, щоб до припорученої йому праці не втручався ніхто з його дому. Його вірність Богу була недостатньою, щоб дозволити йому ухилитися від відповідальності. В його характері було

занадто багато духа “миру за усіляку ціну” і замало відваги, яка готова померти заради праведності.

Давши урок Божому народу Угоди, Господь потім послав покарання филистимлянам, які тепер вже були раді повернути Ковчег назад. Дехто схильний легковажити словами, що филистимляни були покарані мишами та болячками, доки Ковчег був у них, і що коли Ковчег віддали ізраїльтянам, то ці кари були забрані. У нас немає причини сумніватися, що филистимляни мали підставу думати, що це особливі кари, і Святе Письмо, здається, підтримує думку, що кари були від Господа. Це не дає нам права вважати, що будь-яка кара нині є від Господа – що моровиці і т.п. є особливим покаранням від Бога. Ми повинні пам'ятати, коли думаємо про це, що народ Ізраїлю і все, що його стосувалася, було в особливих стосунках Угоди з Богом і під Божественним доглядом. Хто торкався Ізраїлю чи будь-якої речі, яка мала відношення до цієї образної системи, той, відповідно, виступав проти Господа, Його Справи, Його інтересів. Це можна було зробити тільки з

Господнього дозволу, і коли Господь забажав забрати Ковчег назад, чи визволити Свій народ від таких обставин, Він давав для цього необхідні умови.

Сьогодні такого немає. Народ Ізраїлю тимчасово позбавлений Божественного захисту, який він мав, доки повне число з поган не ввійде в Духовний Ізраїль. Тоді весь Ізраїль повернеться зі свого засліплення та відчуження від Бога, як написано: “Це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні” (Рим. 11: 26-32).

Єдиним народом, який сьогодні знаходиться у стосунках Угоди з Богом, як пише Біблія, є Духовний Ізраїль, “народ святий, люд власності Божої”. Що стосується Духовного Ізраїлю, його інтереси є духовними. Божественні обітниці не гарантують йому земних благословень та захисту, радше навпаки – переслідування та опозицію. Натомість Бог гарантує Духовному Ізраїлю, що всі негаразди теперішнього життя, які Він дозволяє для нього, будуть корисними для його вічного духовного добра, якщо він буде відповідно ними вихований.

R5626 (1915 p.)

ЖЕРТОВНА ЛЮБОВ І ЛЮБОВ З ОBOB'ЯЗКУ

“Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою...

Люби свого ближнього, як самого себе”

(Матвія 22: 37-38).

“Оце Моя заповідь, щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив! Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх” (Івана 15: 12, 13).

РИСИ Мудрості, Справедливості, Любові та Сили в характері нашого Небесного Отця, нашого Творця, цілковито узгоджені та поєднуються. Ці риси в Ньому доповнюють одна одну і є в найповнішій гармонії. Ми повинні усіляко намагатися прищепити ці риси нашому характеру. Коли ми вживаємо такі вирази до людства, то змушені визнати, що воно володіє лише незначною мірою цих рис характеру. Ми вживаємо вирази справедливості та любові до прикмет, які в усіх людях є так чи інакше недосконаліми. Ми говоримо про милосердя, про доброту. Ця риса, яка є певним проявом любові, сягає за межі справедливості. Якщо ми заборгували якійсь особі долар, то віддати їй цей

долар не є милосердям. Це обов'язок, це справедливо. Тобто ми повинні обрати вірний шлях, і ніщо інше не було би правильним. Деякі речі є обов'язковими. Після обов'язку є милосердя, співчуття, любов. Який наш обов'язок перед нашим ближнім? Припустимо, що цей ближній потрапив у борги, і це коштує йому життя. Що ми повинні зробити для нього? Чи ми повинні віддати своє життя за його життя? А може ми повинні взяти на себе його зобов'язання? Це був би вчинок, повний великої любові. Можливо, це було би справедливо, але це вже виходить за межі простої справедливості, бо справедливість вимагає зробити для нашого ближнього тільки те, що ми хотіли би, щоб він зробив для нас, якщо би ми помінялися місцями. Золоте Правило показує, що саме ми повинні зробити для свого ближнього. Якщо ми це зробили і хочемо зробити ще більше, то це виходить за межі вимог справедливості. Це – любов, прихильність.

Але ми повинні зауважити, що Закон Бога вимагає не тільки справедливості, але й любові – найвищої любові до Бога і любові до наших

ближніх. Він вимагає милосердя, доброти. Звернімо увагу на вказівки в цьому напрямку, дані Богом природному Ізраїлю під Законом. Гляньмо, якими далекосяжними вони були. “Коли стрінеш вола свого ворога або осла його, що заблудив, то конче повернеш його йому. Коли побачиш осла свого ворога, що лежить під тягарем своїм, то не загаїшся допомогти йому, конче допоможеш разом із ним”. “Якщо голодує твій ворог, нагодуй його хлібом, а як спрагнений він водою, напій ти його, бо цим пригортаєш ти жар на його голову, і Господь надолужить тобі!” (2 М. 23: 4, 5; Прик. 25: 21, 22). Якщо любов така широка і всеохоплююча, як вимагав Божий Закон, і вона зобов’язувала природний Ізраїль, то наскільки повинен володіти цією шляхетною прикметою і виявляти її духовний Ізраїль!

СПРАВЕДЛИВІСТЬ ВИНЕСЛА ЛЮДИНІ ВИРОК

Покарання, яке Бог виніс нашому грішному роду, принесло людству плач, зітхання та смерть. Винесення вироку смерті навряд чи можна було назвати особливим проявом любові. Це був особливий прояв справедливості. Однак вирок смерті не містив жодного порушення принципу любові, бо він був у повній згоді з любов’ю. У своєму часі Бог показав Свою любов до людини (навіть у її деградованому стані) через дар Свого найбільшого скарбу – Свого Єдинородного Сина. Та перш ніж Він послав Свого Сина на землю – впродовж усіх чотирьох тисяч років – Йому не бракувало любові. Його любов далі була сумісною з досконалістю Його характеру. Але це вже не була любов єдності з досконалою істотою, а співчутлива любов, жалість.

Любов не була зобов’язана подбати про відкуплення деградованої людини. Це був вчинок виключно благодаті. І якщо відкуплення було з благодаті, то воно не було зі справедливості. Посилаючи Свого Сина, щоб Він став відкупителем людини, Бог зробив крок за межі усього того, що могла вимагати справедливості. У цьому проявилася любов Бога, співчуття Бога, набагато перевершивши усе, що було Його обов’язком. Людина не могла наполягати на жодному обов’язку, бо вона втратила всі свої права і стала винуватою перед праведним Божим Законом. Та велике Боже милосердя, подбавши про визволення винуватого людства, потвердило

Його славний та добродійний характер. Любов Бога до нас проявилася у тому, що Христос помер за нас, коли ми ще були грішними, і, власне, таким був план Єгови. Отже, любов може йти далі, ніж справедливість, і навіть далі від міри любові, яка вимагається від досконалого характеру.

Любов Бога і Христа, показана у великому плані Відкуплення, була жертвовною любов’ю. Так само запрошені стати членами Тіла Христа повинні мати цю любов. Вона не тільки є любов’ю, якої вимагає досконалий Закон Бога, яка є обов’язковою для всіх Його розумних створінь на будь-якому рівні, але є чимось більшим. Це – любов, яка радо кластиме життя, куплене їм смертю Ісуса. Це життя є віддане як жертва разом з Господом і Головою. Ми віддаємо наше життя в служінні братам, і ця жертва є прийнята, бо нам приписана заслуга Христа і ми стаємо умовно досконалими перед Богом. Апостол каже: “І ми мусимо класти душі за братів”. Брати не можуть вимагати цього від нас, ані ми від них, але ми самі повинні це робити радо, коли є нагода (1 Ів. 3: 16).

СТАРАЙМОСЬ МАТИ РОЗУМ ХРИСТА

Як Христос відкупив нас, віддавши Своє життя у вигляді добровільної жертви, так і ми повинні мати такий самий розум, таку саму вдачу, таку саму волю. У цьому полягає особлива Угода Церкви – Угода Жертви (Пс. 50: 5). Таку Угоду уклав наш Господь зі Своїм Отцем, і ми повинні йти Його слідами. Світ здобуде вічне життя, якщо досягне критерію справедливості, якого вимагає Божий Закон. Що стосується нас, ми повинні мати ще вищий критерій.

Тож говорячи, що “Любов – виконання Закону”, апостол не обмежував життя тих, які ведені любов’ю, щоб виконувати волю Отця до самої смерті, простим виконанням Закону, даного Ізраїлю. Щоб належати до цього вибраного класу, щоб бути членом Царського Священства, яке обіцяло на основі Угоди класти своє життя в жертву, потрібно щось більше, ніж просте виконання вимог Закону. Потрібно любити так, щоб віддавати себе в жертву. Отож, радо виконуючи волю нашого Отця, представлену нам, ми покажемо, чи ми гідні слави, честі та безсмертя – божественної природи, обіцяної класу переможців, які “мають повну перемогу” (Хом.).

ПСИХОЛОГІЧНИЙ МОМЕНТ

1 САМУЇЛОВА 11: 1-15

ЦАР САУЛ, ХОЧА ПОМАЗАНИЙ БОГОМ, ЧЕКАВ НА ГОЛОС НАРОДУ – НАГОДА ДЛЯ НЬОГО, І ЯК ВІН НЕЮ СКОРИСТАВСЯ – ЙОГО СХВАЛЕННЯ НАРОДОМ – МОЖЛИВОСТІ, ВІДКРИТІ ДЛЯ ВСІХ – УРОКИ З ЖИТТЯ САУЛА – ОСОБЛИВІ УРОКИ ДЛЯ ЦЕРКВИ, ТАКОЖ ПОКЛИКАНОЇ НА ЦАРСЬКЕ СТАНОВИЩЕ – ЦАРСЬКЕ СВЯЩЕНСТВО – ВСІ ЛЮДИ ЗНОВУ МАЮТЬ СТАТИ ЦАРЯМИ ПІД ПАНУВАННЯМ МЕСІЇ – ВСІ ПРИХИЛЬНИКИ БЕЗЗАКОННЯ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ

*“Ліпший від силача, хто не скорий до гніву,
хто ж панує над собою самим, ліпший від
завойовника міста”*

(Приказки Соломонові 16: 32).

ІЗРАЇЛЬ запрогнув для себе царя, і Бог через пророка Самуїла помазав Саула. Коли народ Ізраїлю зібрався, Божий пророк Самуїл показав їм Божий вибір. Дехто радо погодився з цим вибором, але дехто, більш деградований, відкинув його, з насмішкою кажучи: “Хто він такий? Де його родовід, щоб він сподівався здобути щось велике?”

Виглядало так, немовби Господь та Його план зазнали невдачі – немовби вибір виявився незадовільним і зійшов нанівець. Саул, бачачи таку мляву підтримку з боку народу, не зробив жодних намагань зреалізувати владу. Він повернувся додому і зайнявся господарством. Та можемо бути певні, що він терпеливо чекав нагоди, тобто, в психологічному плані, чекав слушної миті, коли з Божим благословенням він приступить до своїх обов’язків і прийме відповідальність царя, на якого був Божественно помазаний.

Саул займався господарством тільки місяць, аж трапилася нагода, яка дозволила йому, як цареві, здобути визнання всього народу. Аммонітяни, які замешкували східні володіння Ізраїлю, пішли війною на його покоління. Якийсь час вони облягали гілеадський Явеш, доки в місті не забракло їжі і т.п. настільки, що мешканці заговорили про умови здачі. Воєвода аммонітян почав глузувати з них, що він збереже їхнє життя на певних умовах: якщо вони погодяться, щоб кожному з них вибрали око на сором всьому народу Ізраїлю.

Для роздумів ізраїльтяни попросили сім днів. Якщо за цей час вони не знайдуть допомоги, то пристануть на умови. Посланців розіслали, мабуть, до всіх поколінь. У всякому випадку, деякі з них добралися до місця, де мешкав Саул, сподіваючись, очевидно, що той, кого вибрали

царем і кого частково признали, щось зробить для їхнього визволення. Ганьба такого становища глибоко зачепила серце Саула. Ізраїлю, якому Бог обіцяв володіння землею та Своєю допомогою, бракувало віри та керівництва.

Таким призначеним керівником був Саул, і психологічний момент для нього, щоб вести народ, настав. Він порізав запряг волів і порозсилав шматки м’яса до всіх поколінь, кажучи, що якщо хто не відгукнеться стати на захист загальних інтересів і позбутися сорому, то його воли також будуть порізані на шматки. Це був дивний наказ царя, але він, здається, зачепив за живе, бо відгукнулось триста тридцять тисяч чоловіків.

Посланці повернулися до гілеадського Явешу, запевнивши про допомогу ще перед полуднем наступного дня, і дали відповідь обложеним, що у призначений час вони мають вийти проти аммонітян і зробити їм так, як будуть вважати за потрібне, при цьому сподіваючись такого визволення, що їхні вороги будуть безсилі завдати їм шкоди.

Цар Саул розділив військо на три частини і з трьох різних напрямків несподівано напав на тих, хто облягав місто, змусивши їх утікати, і знищив багатьох та дав визволення народу Ізраїлю. З цього ізраїльтяни зрозуміли, що Бог справді дав їм мудрого царя, якого вони не одразу розпізнали. Вони почали домагатись видачі тих, які на початку виступали проти Саула, кажучи: “Дайте тих людей, а ми їх повбиваємо”. Однак цар був мудрий та розважливий і промовив: “Ніхто не буде забитий цього дня, бо Господь сьогодні зробив спасіння серед Ізраїлю” (вірш 13).

ВИПРАВДАННЯ БОЖОГО ХАРАКТЕРУ

Ще раз нагадуємо нашим читачам, що хоча ця війна та убивство аммонітян мала Божественне схвалення та благословення, це не означало, як багато хто з нас колись думав, що тисячі аммонітян, убитих уві сні або в мить пробудження,

одразу пішли у теологічне пекло, щоб там знати вічних мук. Навпаки, вони тільки пішли до великої в'язниці смерті, гробу, спати, доки за Божою постановою Христос не помре як Відкупитель світу, і навіть більш того, доки у Своему Другому Приході Відкупитель не візьме Свою велику силу та царювання і не почне Свою працю покликання зі смерті всіх, хто у гробах (Ів. 5: 28, 29).

Щоб зрозуміти ситуацію, ми повинні пам'ятати, що всі люди є під вироком смерті, засуджені, не варті вічного життя. Всі так чи інакше повинні померти, і немає різниці, чи вони помруть від голоду, чи від хвороби, чи від моровиці, чи від меча. Вирок звучить: "Вмираючи помреш" – не будеш жити ніяк і ніде. Такий погляд на речі має виразний вплив на все, що стосується Господнього дозволу на війни, голод, хвороби і т.п. Хоча Бог виніс вирок "кара за гріх – смерть" і показав власну справедливість, Він іншим шляхом готувався показати Свою Любов. Як перший крок прояву цієї любові, Він послав Свого Сина стати Відкупителем людини – померти за гріх Адама, під яким все людство засуджено на смерть.

Божественний План далі захований від всього світу. Тільки Господній посвячений народ через Біблію може мати ясне розуміння величних Божих задумів любові для людства. Він поінформований і здатний зрозуміти Послання, що Бог остаточно встановить Царство, яке зв'яже силу сатани, звільнить людство від його розумових, моральних та фізичних вад – наслідків прокляття – і відновить усіх слухняних до повної досконалості та єдності з Богом.

УСІХ ЧЕКАЮТЬ ВЕЛИКІ НАГОДИ

Дивлячись на світ, ми розуміємо, що можливості для поступу та величі аж ніяк не є рівні. Однак деякі чоловіки та жінки скористалися з чудових нагод, які з'явилися перед ними, щоб покращити свою ситуацію і стати корисними для ближніх. Всі вони можуть взяти для себе добрий урок з Саула, бо він мав з природи добрі риси, які в кінцевому результаті змарнував або вжив неправильно.

Те, що Саул мав покору, видно з наступного факту: зрозумівши, що він буде царем, Саул відкинув думку "я достойний такого становища", кажучи, що є більші покоління від того, з якого він походить, і навіть серед цього покоління його рід не є найбільш знаним. Далі, коли пророк Самуїл звернувся до народу, що Господнім жеребком буде визначено, хто має бути царем,

Саул заховався в речах, сидячи між купами лаштунків. Він знав, на кого випаде Господній жереб, і йому робило честь, що він не ходив бундючно перед народом, показуючи ким він є і промовляючи, що Господь обов'язково вибере саме його. Коли дехто з народу нарікав на нього, що він непідхожий, Саул тихо пішов додому, до господарства, полишивши справу у спокої, чим показав терпеливість, мудрість та покору.

Його наступні дії та перебування на чолі війська Ізраїлю показали віру в Бога та відвагу. Коли б Саул зберіг ці прикмети, обставини в його житті були би зовсім іншими. Майже кожний молодий чоловік та кожна молода жінка, знаходячись на порозі життя і навіть у старшому віці, можуть здобути для себе цінний та тривалий досвід з випробувань Саула.

Декого можуть здивувати наші слова, що християни – Божий посвячений народ – можуть навчитися якихось особливо корисних уроків з досвіду Саула. Вони, як Саул, були номіновані Богом не тільки на царів, але й на священників, "царське священство". Як Саул був помазаний олією, так Царське Священство помазане Святим Духом. Як народ відкинув Саула, і той терпеливо чекав на Господній час, так і люди (людство) ще не готові до царювання Царського Священства, якого Ісус є Головою, і Божий час ще не настав для встановлення цього Царства. Уроки терпеливості, покори та довіри до Бога потрібні, щоб, все витримавши, успадкувати обітницю (Євр. 6: 12).

Великий Армагеддон вже поряд, і світ великою ціною навчиться жахливих лекцій. Після того Царство Месії здобуде велику популярність, і люди будуть казати, як було у випадку Саула: "Нехай усіх, хто чинить опір, вб'ють". Проте прославлений Христос – Ісус, Голова, та Церква, Його члени, – буде дуже ласкавий, і для всіх, які прагнутимуть прийти до згоди з Царством, буде проголошена загальна амністія. Ті, котрі переслідували Спасителя, матимуть прощення і допомогу, щоб повернутися до єдності з Богом через Нього. Господь також милосердно віднесеться до тих, які знехтували Царським Священством і мимоволі переслідували його. "Кажуть ваші брати, що ненавидять вас, що вас ради Ймення Мого виганяють: Хай прославлений буде Господь [ми робимо це для добра справи], і ми вашу радість побачимо! Та будуть вони посоромлені!"

Цей сором, який дістанеться усім, які чинили опір Господньому вибору для Його класу Царства,

буде достатнім покаранням. Після сорому та Божого прощення всім охочим та слухняним, Христос принесе благословення реституції, яку “провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії 3: 21).

СВІТ, ПОВНИЙ ЦАРІВ

Бог створив батька Адама царем землі. Коли б той залишився відданим своєму Богу, він зберіг би не тільки власне життя, здоров'я та щастя, але й царську владу над дикими тваринами, рибою та птицями, керуючи ними телепатичними здібностями. Зламання Угоди з Богом принесло Адаму не тільки смерть та відокремлення від Бога, але й послабило його правлячі здібності стосовно нижчих створінь. Відкуплення, здобуте смертю Ісуса, остаточно досягне кожного члена Адамового роду і стосуватиметься не тільки повернення до людської досконалості розуму та тіла, але й включатиме відновлення царських якостей.

Республіка передбачає визнання факту рівності людей перед законом. У республіці кожна людина є царем, і ці царі голосують за обрання одного з них царем-президентом, тобто щоб він займав найвищу виконавчу владу як слуга всіх. Такою є теорія, ідеал, але ми всі знаємо, що вона тією чи іншою мірою нездійсненна. Намарно твердити, що всі люди народилися вільними та рівними, якщо ми знаємо, що існують великі нерівності щодо народження, характеру, талантів, сили

волі. Тому республіка буде ідеальною формою для досконалих людей, і тільки частково задовольняє вимоги, доки людина є недосконала.

Також Месіанське Царство не буде встановлене у вигляді республіки. Замість того, щоб дати людству більше влади і залишити все на розсуд громадської думки та голосування, Месіанське Царство робитиме все навпаки. Воно дасть закон, каратиме кожне відхилення від нього і зверне увагу людей на факт, що вони не здатні керувати самі собою. Тому Бог постановив, що Месіанське Царство керуватиме людством, доки люди перебуватимуть у недосконалому стані, і що воно приведе їх шляхом реституції до повної досконалості, де вони зможуть, як було заплановано на початку, бути царями, або ж, не зумівши досягти цього критерію, будуть знищені як непоправні, як прихильники беззаконня.

Яким чудовим, простим і неймовірно величним є Божественний задум для людства! Неможливо бажати чогось більшого. Як каже Біблія, він буде бажанням всіх народів. Ті, чії очі та вуха розуміння відчинені, щоб оцінити Послання Біблії, мають сьогодні всіляку перевагу над людьми. Це знання надзвичайно допомагає їм, бо вони починають розуміти, що помазання їх Святим Духом має на меті приготувати їх до того, щоб бути Царським Священством у майбутньому і разом з Ісусом принести людству благословення Єгови, загублені через гріх і відкуплені на Голгофі.

R5635 (1915 p.)

ІЗРАЇЛЬ ВІДДАЄ ПЕРЕВАГУ МОНАРХІЇ НАД РЕСПУБЛІКОЮ

1 САМУЇЛОВА 8-10

ІЗРАЇЛЬ ТЕОКРАТИЧНИЙ – З ТОЧКИ ПОГЛЯДУ ЛЮДЕЙ – РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ – ПРАГНЕННЯ МАТИ ЦАРСТВО – ОБРАЖЕНИЙ САМУЇЛ – ВИКОНАННЯ БАЖАННЯ – САУЛ, СИН КІША – ЙОГО ПОМАЗАННЯ – ОБРАННЯ ЧЕРЕЗ ЖЕРЕБ

*“Бога бійтеся, царя поважайте”
(1 Петра 2: 17).*

В ІЗРАЇЛІ формою правління була теократія, тобто їхнім Царем був Бог, а Його Закон – їхнім правлінням. Старші кожного покоління доглядали справи народу. Бог подбав про священницьке покоління, яке представляло релігійні інтереси людей. Пророки та судді були послані до них час від часу як особливі посланці Господа, однак без владних повноважень, хіба що народ

приймав їхні поради як мудрі. Отже, Ізраїль, якщо мова йде про його земні інтереси, був республікою, перебуваючи у стосунках угоди з Богом.

Ніхто не заперечуватиме, що республіка є найвищою формою правління. У республіці кожний громадянин самостійний. Ці самостійні особи шляхом голосування призначають когось з-поміж себе своїми представниками та слугами. Але цю найвищу форму правління повною

мірою можуть оцінити тільки розумні люди; і ця форма правління може принести найвище добро тільки через розумних та сумлінних людей, які коряться Божественним вказівкам.

Коли б не відбулося гріхопадіння, то, без сумніву, ця найвища форма людського правління була би загальноприйнятою. Святе Письмо дає зрозуміти, що після того, як Царство Месії цілковито підкорить гріх, цілковито підніме людство, абсолютно знищить всіх зумисне злих і повністю приведе решту людського роду до абсолютної досконалості, земля (в кінці Месіанського царювання) на всю вічність буде республікою, де кожний член людського роду буде самостійним.

Наша лекція показує, що ізраїльтяни не оцінювали божественно запровадженої республіки. Вони, бачачи пишноту довколишніх народів, вважали свої відмінності за недоліки. У результаті запровадженої Самуїлом великої реформи, яка тривала впродовж всього його суддівства, народ отримав велике благословення. Також зміцнився національний дух. Але люди розуміли, що пророк старіє, і боялися, що його сини намагатимуться стати його спадкоємцями, будуть суддями. Оповідь каже нам, що вони були ненадійними – “не йшли його дорогою, і вхилились до зиску, і брали підкупа”.

КРОК НАРОДУ НАЗАД

Старші покоління порадилися і вирішили, що було би краще вибрати з-посеред себе царя і, тим самим, стати більш схожими на довколишні народи. Вони прийшли з цією справою до Самуїла, як діти до батька, як розумні люди до мудреця, і розповіли, чого вони хочуть. Самуїл був розчарований, але не дав їм жодної відповіді, доки не порадився з Господом. Господь сказав йому не ображатися, бо народ відкинув не його, а Господа та Його правління. Проте Господь був готовий дозволити їм спробувати побувати під владою царів. Самуїлові було сказано розповісти їм про наслідки, про те, як царі поводитимуться з ними, якими будуть труднощі. Він пояснив, що вони будуть мати менше свобод – що царі будуть запроваджувати авторитарне правління, будуть забирати їхніх синів на службу, до війська, на громадські роботи, що це обмежить їхні свободи, що багатство народу так чи інакше перейде до царської скрині, що найкращі їхні землі і все інше поступово перейде під його владу. Замість бути незалежними, люди стануть рабами володаря,

зберігши за собою, в найкращому випадку, якусь частину власних прав і т.п. Однак люди вже вирішили у своєму серці мати царя. Вони вже уявили собі, як цар вестиме їх, як зробить їх поважаними, стоятиме на чолі їхніх військ і викликатиме пострах у серцях ворогів.

ІЛЮСТРАЦІЯ БОЖЕСТВЕННОГО ПЕРЕДБАЧЕННЯ

У призначений час Самуїл (мабуть, за Божественною постановою) отримав вказівку від Господа і зустрівся з тим, хто мав стати майбутнім царем, – Саулом, сином Кіша. Вся історія нагадує чаклунство або ще якісь таємничі діяння. З обори Кіша заблукало стадо ослиць, і Саула послали знайти їх. Після даремних пошуків він та його слуга звернулися до пророка, щоб запитати про мудрість – щоб провидець сказав, де їх шукати. У відповідь вони почули, що ослиці знайшлися, проте Саул має піти і їсти з пророком у визначеному місці, куди вже запрошено гостей, приготована їжа тощо. Саулу припало почесне місце. Молодий чоловік, який тільки-но прийшов зі села, зі здивуванням почув від пророка, що його вибрано з усього Ізраїлю бути провідником людей. Він скромно нагадав, що походить з нижчого покоління – малого покоління Веніямина; що його сім'я навіть не належить до найвизначніших у цьому поколінні. Але пророк наполягав, звертаючись до нього, як до того, кому належать майбутні почесті.

Наступного ранку на світанні його закликали і докладно розповіли про те, що його чекає в дорозі, щоб він мав підтвердження на все, про що пророк сказав наперед. Він мав зустріти зазначених людей; хтось з них мав запросити його поїсти і т.п. Більше того, з ним мали відбутися певні події, які мали зробити з нього зовсім іншу людину. Відтак, коли вони йшли удвох, а слуга Саула пішов вперед, пророк взяв посудинку оливи і вилив її на Саулову голову, помазавши його з Божественного призначення на царя Ізраїлю. Однак ця річ трималася у таємниці аж до відповідного часу.

Довіра Саула до слів пророка зміцнилася, коли відбулися провіщені події. Коли Саул зустрів громаду тих, кого називали пророчою школою, Дух Господа злинув на нього, і він приєднався до них, співаючи та пророкуючи. Читаємо: “Бог змінив йому серце на інше... І злинув на нього Дух Божий, і він пророкував серед них” (1 Сам. 10: 9, 10).

РІЗНА ДІЯЛЬНІСТЬ СВЯТОГО ДУХА

Ми повинні пам'ятати, що Дух Бога означає невидиму силу від Бога. Ті, які входять під цю силу, діють раз так, раз – інакше: раз промовляють, раз пишуть, як їх веде Сила Святого, Єгови. Не забуваймо про виразну різницю, яку Біблія робить між впливом Святого Духа на людей до П'ятидесятниці і після неї. Святий Дух, даний після П'ятидесятниці, в цілому означає вплив зачаття, який Господь дає посвяченим віруючим у Господа Ісуса Христа. Завдяки зачаттю та помазанню вони входять у сім'ю Бога як сини і здобувають вміння розпізнавати розумом, щоб краще оцінювати розум Бога, виражений у Біблії через пророків минулого.

Попередньо Святий Дух просто означав святу енергію і не давав зачаття до синівства, бо, як каже Святе Письмо, Святий Дух (в такому значенні) не був даний, доки Ісус не був прославлений (Ів. 7: 39). Тільки святі особи, які цілковито посвячені Богу, які цілковито довіряють заслугі Ісуса, є зараз духовно зачатими. Проте будь-яку особу Господь може вжити час від часу як знаряддя для написання або як слугу, щоби зробити або сказати будь-що, будь-коли, будь-де саме так, як Господь Собі бажає сказати, зробити або написати.

Дух, який зійшов на Саула, не був духом синівства. Зміна його серця не означала, що він став Новим Створінням у Христі, бо цього не могло бути до часу, як прийшов Христос, Голова Церкви, Предтеча Його членів, і відкрив “нову й живу дорогу”. Саул мав нове серце в тому значенні, що це не був вже розум, прагнення, “вдача” селянина, а Божественна “вдача”, воля, наміри, вміння розсуджувати, мудрість, які зробили його особливо придатним до становища, до якого Бог обрав його – бути можновладцем.

Іншими словами, Божий Святий Дух зробив Саула здібним до становища царя. Цей Дух був позасвідомим, щось на зразок того, як Бог дав здібність майстрам виготовити Навет. Господь сказав до Мойсея: “Вибери робітників для цієї особливої справи, а Я покладу Свій Дух на них, щоб вони мали вміння зробити роботу”. Можемо бути певні, що коли Бог кличе когось до якоїсь особливої праці, Він здатний дати йому вміння для її виконання – чи це релігійна праця, яка час від часу випадає Його посвяченому народу, чи якась праця для суспільного добра, як, наприклад, сучасне винахідництво, характерне для теперішнього часу світання Нової Епохи.

ТАЄМНІ ЗЛІ СИЛИ В ДІЇ

Різниця між таємними здібностями Самуїла і таємними здібностями інших (сьогодні) полягає в тому, що здібності Самуїла проявилися під Божественним керівництвом саме в той час, коли Богу було угодно вжити ці здібності серед Свого народу Ізраїлю. Ці здібності, безперечно, будуть вжиті певною мірою також у Тисячолітньому віці, щоб вести світ. Святе Письмо згадує також злі таємні впливи. Ізраїльтяни були попереджені про чаклунів, які твердили, що вони спілкуються з мертвими, а також про тих, хто використовував при цьому дзеркала і незрозумілі слова, хто мав медіумів і т.п.

Біблія пояснює, що грішні ангели видають себе за померлих людей. Вона розповідає, що мертві справді мертві і до воскресіння нічого не знають. Господь застерігав Ізраїль, що ці злі духи будуть намагатися видавати себе за мертвих, прищеплюючи неправду і відводячи геть від Бога. Схожим чином впродовж Євангельського віку ті самі злі духи, ті самі грішні ангели певною мірою використовували і далі використовують таємні властивості, характерні для екстрасенсів, медіумів, гіпнотизерів, щоби вводити в оману, відволікати від Правди, видавати неправду за Правду і, передусім, змушувати людей вірити, що їхні померлі приятелі зовсім не мертві, а ще більш живі ніж до того, як вони померли.

Під час Євангельського віку, віримо, Бог не використовував таких гіпнотичних засобів, але, як каже св. Павло, “промовляв... до нас через Сина” і дав нам Його Писання, “щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова”, не потребуючи жодних таємних властивостей. Тому ми нічого не знаємо про жодні добрі таємні властивості, і всі вони повинні вважатися обманом противника, якому протистоїть Божий народ.

ОБРАННЯ ПЕРШОГО ЦАРЯ ІЗРАЇЛЮ

У відповідному часі, виходячи з бажання суддів Ізраїлю та за Божественною згодою, люди прийшли до Самуїла, щоби вирішити справу обрання царя – щоб у цій справі була відома воля Господа. Знову Самуїл перестеріг їх і розповів про небезпеки полишення простоти Божого порядку і переходу до монархії. Та побачивши, що вони далі бажають для себе царя, він перейшов до діла: кинув жереб для різних поколінь, далі – для родів вибраного покоління, а ще далі – для окремих осіб роду, на який вказав

жереб. Жереб випав на Саула, як вже було відомо Самуїлові, а також Саулу, які вірили, що в цьому є Господня рука.

Факт, що вони кидали жереб, не треба вважати заохоченням до такого способу сьогодні, бо ми живемо в інших умовах, і ані буквальні, ані духовні ізраїльтяни не є в таких стосунках з Богом, щоб Він пропонував вирішувати справи з допомогою жереба.

Коли жереб випав на Саула, старші з різних поколінь почали шукати його. Де він? Врешті його знайшли. Він сором'язливо сидів між речами зібраних. Коли його підвели, а це був молодий чоловік у розквіті сил, футів зі сім росту, атлетично збудований, він докладно відповідав ідеалу людей. Їм сподобався Божий вибір, а Бог вже дав Саулові здібності стати успішним царем, якщо він буде вірним і слухняним Йому.
R5636 (1915 p.)

УРОКИ З НЕВДАЧ САУЛА

1 САМУЇЛОВА 14: 1-46

ПОСЛУХ БЕЗ ЙОГО ДУХА ПРИНІС САУЛУ ТРУДНОЦІ – ЦАРСТВО ЗАБРАНЕ ВІД СІМ'Ї САУЛА І ВІДДАНЕ ДАВИДОВІ, “МУЖУ ЗА СЕРЦЕМ” БОЖИМ – НАСКІЛЬКИ САУЛ МАВ КОРИСТЬ З ВЛАСНИХ ПОМИЛОК, НАСТІЛЬКИ ВІН ОТРИМУВАВ БЛАГОСЛОВЕННЯ – УРОКИ ДЛЯ ВСІХ І, ПЕРЕДУСІМ, ДЛЯ БОЖОГО ПОСВЯЧЕНОГО НАРОДУ

*“Зодягнімось у зброю світла”
(Римлян 13: 12).*

ВІЙСЬКО, яке зібралось біля Саула і здобуло перемогу, було розпущене. Надалі цар підтримував постійне військо з трьох тисяч чоловік. Одна тисяча з них була під проводом його сина Йонатана. Решта становила царську варту, яка була безпосередньо під командуванням Саула. Судячи зі всього, земля Ізраїлю була під повною владою филистимлян, які скрізь мали свої гарнізони. Завойовники задовольнялися збиранням данини з народу. Ізраїльтяни були слабо озброєні, бо филистимляни не дозволяли їм мати зброю, щоб ті не підняли бунт. Тож коли Йонатан вчинив напад на гарнізон филистимлян і розгромив його, здійнявся галас. Це означало війну. Євреї зі страхом чекали, що з цього буде. Войовничі филистимляни збільшили окупаційне військо і усіяло знущалися з ізраїльтян, які були озброєні хіба що господарським знаряддям.

Військо Саула зменшилося з трьох тисяч людей до шістьох сотень, однак слово, яке дійшло до Саула від пророка Самуїла, наказувало чекати сім днів, аж він прийде. Очевидно це було потрібно, щоб народ відчув себе безпорадним і кликав до Господа про допомогу. Цар Саул зробив так, як було наказано, і чекав сім днів. Коли час вичерпувався, Саул, розуміючи, що його військо зменшується, а Самуїл не приходить, на сьомий день вирішив сам стати священиком. Він, не маючи на це права, приніс

жертви Богу. Як тільки він закінчив жертви, з'явився пророк Самуїл, який гостро докорив і сказав, що за недотримання повного послугу Господу його сім'я більше не буде Господніми представниками в царстві Ізраїлю. Цар просив прощення, пояснив обставини, сказав, що потрібно було щось робити, і вчинене було єдиним, що прийшло йому на думку. Мало хто з царів або воевод наших днів готовий більше триматися волі Господа, ніж зробив цар Саул. Мало хто був би готовий чекати сім днів взагалі чи звертати увагу на пророка. Мало хто просив би після цього прощення в пророка і пояснював, чому він намагався принести жертву Богу.

Може здатися, що якби цар Саул отримав додаткові можливості, він навчився би лекції щирого послуху Богові, однак наша наступна лекція покаже, що він знову зазнав невдачі в тому ж напрямку. Потрібно багато проб, щоб дехто з нас навчився уроку повної довіри до Господа і повної слухняності кожній Його вимозі. Мабуть, Господь хотів дати особливий урок: кожний цар, який сидить на образному престолі Господа, повинен беззастережно слухатися не тільки букви наказу, але і його духа, бо царі Ізраїлю великою мірою зображували Царство Христа і Його Церкви. Ті, які будуть співпадкоємцями з Месією у Його Царстві слави, повинні навчитися слухняності, інакше вони не будуть вважатися гідними почестей Царства. Вони повинні бути слухняними не

тільки зовні, але й слухатися духа, тобто слухатися задуму Господнього Закону в серці.

ТІЛЬКИ СВЯЩЕНИКИ МОЖУТЬ СКЛАДАТИ ЖЕРТВИ

Далі, було би добре завважити, чому жертва цілопалення, принесена царем Саулом Господу, була засуджена як гріх. Річ у тому, що Бог дав особливий закон, на основі якого тільки священики могли складати жертви. Тоді виникає запитання: “Чому Бог обмежив складання жертв тільки священицьким поколінням?” Відповідь полягає у тому, що це покоління образно представляло Церкву – повністю посвячених Богу і прийнятих Ним. Апостол називає їх позаобразом не тільки царів Ізраїлю, але і його священиків. Св. Петро говорить про Церкву в цілому, а не про духовенство: “Але ви... священство царське”. У позаобразі весь Божий посвячений народ є майбутніми царями, а також священиками, які складають жертву. Якщо ці святі християни не пожертвують своїх земних інтересів, свого теперішнього життя, вони не здобудуть великої нагороди співпадкостства з Христом, великим Первосвященником нашого віросповідання. Читаємо: “А коли терпимо, то будемо разом також царювати” з Ним. Св. Павло каже: “Тож благаю вас, браття,.. повіддавайте ваші тіла на жертву живу”.

Тому було би помилкою вважати, як це робить дехто, що духовенство займає сьогодні особливе священицьке становище з повноваженнями проводити літургії та складати молитви. Пам'ятаймо, що є тільки один великий Первосвященик – Господь Ісус; що Він віддав Себе за днів Своєї плоті і перейшов за завісу до слави, що відтоді Він приносить в жертву Свій посвячений народ, який віддає себе у властивому дусі підкорення та самопожертви.

Біблія не визнає жодного поділу Божого народу на духовенство та мирян. Це була пастка противника, запроваджена поступово в третьому та четвертому столітті. Біблія вчить, що всі духовно зачаті діти Бога є членами позаобразного Царського Священства, що всі вони – брати, і є поставлені, тобто уповноважені, проповідувати Послання Божої благодаті так, як воно представлено в Божому Слові. Вони не повинні називати жодну людину на землі отцем, а повинні усвідомлювати, що є тільки один Отець, Бог, що Господь Ісус є їхнім Старшим Братом.

БАЖАННЯ МАТИ ЩЕ ОДНУ МОЖЛИВІСТЬ

Багато хто з людського роду, опинившись на смертному одрі, відчуває, що коли би йому довелося прожити життя знову, уроки досвіду мали би для нього цінність і дозволили повестися набагато краще! Чоловік або жінка, які не мають досвіду невдач, намагань подолати їх і надалі поступати краще, здебільшого прожили своє життя даремно. Тому заохочуймо один одного до боротьби за високі ідеали і не знеохочуймося власними ненавмисними невдачами. Як говорить одна маленька приказка, знана нам ще з дитинства: “Терпінням і працею всього добудеш”. Цей короткий вираз, який ще в дитинстві закарбувався у розумі, став цінною порадою і допомагав нам у багатьох розчаруваннях.

На нас напосідають слабості, з якими ми народилися; нас оточують такі ж як і ми, з недоліками розуму, тіла та моральної поведінки; нас атакують, як стверджує Святе Письмо, сатана та грішні ангели, які намагаються звабити нас у пастку й відвернути від Бога та праведності. Тому не дивно, що нам не вдається піднятися до власних найвищих ідеалів, а, значить, (що значно серйозніше), піднятися до досконалих критеріїв Божого Слова.

Найпростішим вираженням Божого Закону є Золоте Правило. Але скільки тих, хто досконало розуміє це Золоте Правило і його дух, може ствердити, що вони живуть згідно з його вимогами кожну годину, кожен день? “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе”. Все що кожен з нас може зробити, це бути чесним перед собою, визнавати власні недоліки, намагатися щоденно долати їх і наближатися крок за кроком до Божественного мірила в думці, словах та вчинках.

Наступна лекція, якої можуть навчитися тільки християни, є у тому, що неможливо дотримуватись критеріїв цього Закону, і ми потребуємо прикриття заслугою Відкупителя (навіть після того, як ми підкорилися Йому, щоб йти Його слідами), щоб заховати наші вади і далі перебувати в єдності з Богом. Ще інша лекція, якої вчиться християнин, полягає в тому, що кожен, хто перебуває в єдності з Богом, не тільки отримує прощення ненавмисне вчинених провин, але й знаходить благодать для допомоги, для підтримки в кожній потребі через того самого Спасителя. Ось так християнин дізнається про

власні слабості та про Божу милість і стає сильним в щоденній боротьбі за добро. Він не тільки має другий шанс, але й кожного дня має багато повторних шансів розкаятися в гріху і почати все спочатку, коли, спіткнувшись, піднімається через заслугу Христа.

Цар Саул не зазнав нічого такого, бо Спаситель ще не помер і ще не з'явився в присутності Бога, щоб запропонувати поєднання, тобто відкрити нову дорогу життя. Отже, Саул мав тільки те, що було спільним для всіх юдеїв – образний День Поєднання раз на рік для поєднання за гріхи всього народу на рік наперед, і образне священство, через яке людям було передане Боже послання. А оскільки сам цар Саул був частково образом, то до нього треба було підходити з погляду суворості справедливості. Тому було проголошено, що його сім'я відсторонена від царства за принесення недозволеної жертви Господу.

СВІТ У МАЙБУТНЬОМУ

Дослідники Біблії поступово дізнаються, що твердження різних віровчень християнства є неправильними, бо кажуть, що всі язичники пішли на вічні муки, а також всі юдеї, бо вони не повірили в Господа Ісуса Христа. Більше того, майже всі люди в цивілізованих землях, померши, також пішли на вічні муки, бо, почувши про Христа, не стали Його святими послідовниками. Ці жахливі вчення відвели багатьох від Бога та Його Книги, коли люди збагнули їхні жахи та несправедливість. Дослідники Біблії починають розуміти, що для всього світу людства Бог передбачив два випробування. Перше випробування було в Едемі, де батько Адам представляв себе й свій рід. Це випробування закінчилося для всіх невдачею. Коли би Бог не створив умов для другого випробування, ніхто з людського роду ніколи не здобув би вічного життя і не позбувся би вироку, винесеного людству в той час. Смерть Христа була, власне, з метою дати друге випробування Адамові та всьому його роду, як про це говорить апостол: “Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку” (1 Кор. 15: 21-23).

Протягом Євангельського віку ті, які повірили Посланню Євангелія, посвятилися цілковито Господу, і кого Він прийняв через зачаття Святим Духом, стали Новими Створіннями в Христі, і ці Нові Створіння є на випробуванні вдруге: їхньою долею є або вічне життя на духовному

рівні або вічна смерть. Решта людей у світі далі засуджені, тобто, як каже апостол, вони ще не позбулися осуду, який лежить на всьому світі. Зараз є тільки один шлях позбутися його – прийняти Христа на умовах учнівства.

Проте ми бачимо, що Божий задум стосовно другого випробування охоплює також решту людства, яка зараз не чує, не приймає Христа і не є зачата знову як Нові Створіння. Світ у цілому повинен мати своє випробування підчас Тисячоліття. Тоді “пізнанням Господньої слави наповнена буде земля” і “усі... будуть знати Його від малого та аж до великого з них”. Люди не матимуть опозиції з боку сатани, бо він буде зв'язаний протягом того часу. Люди матимуть підтримку з боку Христа та прославленої Церкви, Царського Священства. Метою Тисячолітнього Царства буде підняття світу – приведення всіх охочих та слухняних назад до людської досконалості та вічного життя, а також знищення всіх непоправних, котрі, маючи повну, другу нагоду, відмовляться від неї. При цьому пригадуються слова поета:

“О якби дивне місце було,
Що зветься Землею Початку,
Де полишити можна було б
Серця біль, помилки й недостатки.
І де скинути можна було б
Самолюбний наш смуток убогий,
Як поношений одяг старий
Під дверми, й не вдягати ніколи”.

Слова поета здійсняться, і цей час вже близько. Якщо, як вважають зараз дослідники Біблії, нинішня війна в Європі є прелюдією до анархії великої Битви Армагеддону, передпокоєм Царства Месії, тоді час, щоб скинути з себе “поношений одяг старий” теперішньої недосконалості всього людства, є зовсім поряд. Справді, усі, котрі скинули з себе брудне лахміття власної праведності і вірою зодяглися в Одежу Христової Праведності, можуть радіти, що бідний світ – язичники, юдеї та цивілізовані погани – можуть мати таку чудову нагоду, яку Божа любов та милість приготувала для них через велику Жертву, принесену на Голгофі, коли Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, щоб той, хто вірить у Нього – зараз чи в майбутньому – не загинув, але міг здобути вічне життя.

Якщо Ісус дає усім, хто приходить до Нього, милостиву нагоду “спробувати ще раз” і поступово продемонструвати, розвинути свою відданість Богу та праведності, то, як наголошує

Біблія, така можливість буде дана і всьому світу. Протягом тисячі років світ матиме можливість спробувати ще раз, щоб з допомогою численних лекцій в той час навчитися праведності та прийти до повної згоди з Великим Царем Вічності

та Його славним Золотим Правилком. Саме це Святе Письмо стверджує про Тисячоліття: “Бо коли на землі Твої суди, то мешканці світу навчаються правди” (Іс. 26: 9).

R5638 (1915 p.)

ГОСПОДЬ ПОКИДАЄ САУЛА

1 САМУЇЛОВА 15: 10-23

НЕПОКОРА НЕБЕСНОМУ ЦАРЮ КОШТУВАЛА ЦАРЮ САУЛУ ТРОНУ – ЙОГО ПЕРШЕ СУВОРЕ ВИПРОБУВАННЯ – УРОК ДЛЯ ДУХОВНОГО ІЗРАЇЛЮ – ДРУГЕ СУВОРЕ ВИПРОБУВАННЯ САУЛА – ЧОМУ ЗНИЩЕНО АМАЛИКИТЯН? – ЧИ ЇХНІЙ ОСУД СПРАВЕДЛИВИЙ? – ПОГАНІЙ СТАН СЕРЦЯ САУЛА – КРАСА ТА СИЛА ХАРАКТЕРУ САМУЇЛА

*“Послух ліпший від жертви”
(1 Самуїлова 15: 22).*

СЛОВА заголовного вірша є докором пророка Самуїла цареві Саулу і пов’язані з тим, що Саул, не послухавшись небесного Царя, втратив привілей представляти Бога на престолі Ізраїлю. Позбавлення Саула царства було чимось більшим, ніж усуненням від влади: воно означало, що його син та наступні спадкоємці надалі не можуть бути Господніми представниками в царстві. Саулу, здається, багато років добре велось на троні, і народ Ізраїлю перебував з ним у достатку. Та вже через кілька років після коронування прийшло перше суворе випробування, згадане в попередній лекції. У той час велася війна з филистимлянами, які, судячи зі всього, захопили Ізраїль. Саул чекав пророка Самуїла кілька днів, щоб той прийшов і приніс жертви Господу перед початком битви, але Самуїл у провидінні затримався, і Саул, почекавши трохи, сам приніс жертви всупереч Божественному наказу, після чого пішов до бою, де його військо зазнало значної поразки.

Мабуть, у царя Саула не було поганих намірів, та йому забракло поваги і пошани до Господа і Його постанов. Цей випадок, можна сказати, став початком відкинення Саула Господом. Пророк Самуїл звернувся до нього зі словами: “Не послухав ти наказів Господа... А тепер царство твоє не буде стояти, Господь пошукав Собі мужа за серцем Своім” (1 Сам. 13: 13, 14).

УРОК ДЛЯ ДУХОВНОГО ІЗРАЇЛЮ

Урок з цієї події стосується духовного Ізраїлю теперішніх днів так само, як стосувався царя Саула та буквального Ізраїлю в той час: “Послух ліпший від жертви”. Чи можна побачити прояв цього стану між тими, хто визнає сьогодні Господнє ім’я, і як?

Багато хто в різних віровизнаннях християнства є зайнятий Господньою Справою, жертвує свій час та гроші, але якщо він неслухняний Господу, то не отримає благословення, яке міг би мати, і значною мірою позбавить себе ще більших привілеїв та нагод. Багато з них, на жаль, взагалі позбавляє себе Царства, слави та співспадкоємства з нашим Господом у цьому Царстві.

З лекції, даної на прикладі царя Саула, ми повинні навчитися, що наш Небесний Отець хоче від нас, щоб ми були дуже уважні до Його Слова і не подумали ані на мить, що ми можемо його покращити, що часи та обставини внесуть зміни в умови нашої слухняності Йому. Коли би цар Саул був слухняним, а наслідки – прикрими, він, принаймні, мав би чисте сумління і міг би сказати, що послухався Бога і не відповідає за наслідки. Коли б він був слухняний, то за наслідки відповідав би Бог, і ми знаємо, що Божественна Сила принесла би відповідні результати. Застосуємо цей урок до себе в нашій щоденній поведінці у кожній життєвій справі. Прислухаймося до Божого Слова і тримаймося його, не боячись наслідків, але маючи віру, що Той, Хто пильнує нас, ніколи не дримає і не спить, що Він занадто мудрий, щоб помилятися, і здатний впоратися з кожною крайністю, яка може трапитися нам внаслідок нашої слухняності.

Скільки Господніх людей у Вавилоні отримали би благословення, коли б слухалися вказівок цієї лекції! Не раз вони казали собі: “Я бачу, що теперішні інституції та порядки суперечать простоті Євангелія Христа та тому, що відбувалося в первісній Церкві, але що я можу зробити? Я пов’язаний з цією системою і жертвую собою для її підтримки. І якщо я зараз полишу її, якоюсь мірою це буде нещастям. Шкода, що я не є вільний

від людських інституцій, бо тоді мої руки були би повністю зайняті Господньою працею згідно з Його Словом. Але я не можу так просто піти, бо відчуваю на собі обов'язок. Я зобов'язаний виконувати жертву, і мені здається, що для її виконання це найбільш відповідне місце". Господу не до вподоби такі аргументи. Його послання до нас є в тому, що послух ліпший від жертви; що ми повинні передати справу нашого жертвування в Його руки, бо якщо Він не прийме її, наша жертва не матиме ніякого значення, адже Він приймає жертви тільки тих, хто, перш за все, слухняний. "Вийдіть із нього, люди мої, щоб не сталися ви співниками гріхів його, і щоб не потрапили в каранья його" (Об. 18: 4).

Хоч Господь сповістив про відкинення царя Саула, провіщення, очевидно, виконалося не раніше, ніж через кілька років – можливо через десять. Постанова залишалася немовби мертвою буквою, і цар Саул, мабуть, чогось навчився з того, що Господь його відкинув, і став більш слухняним Божественній волі та більш уважним до неї, натомість Давид, який був помазаний приблизно в той час, ще не був достатньо розвинений, щоб стати Господнім представником у царстві замість Саула.

ДРУГЕ ВИПРОБУВАННЯ САУЛА

Наступне суворе випробування царя Саула було пов'язане з амалікітянами – жорстоким кочовим народом, який час від часу завдавав шкоди Ізраїлю. У посланні до царя Господь особливо наголосив, що амалікітян треба знищити, кажучи: "Поб'єш Амаліка,.. і не змилосердишся над ним. І позабиваєш усе, від чоловіка аж до жінки, від дитини й аж до немовляти, від вола й аж до штуки дрібної худобини, від верблюда й аж до осла". Не згадуючи інших провин амалікітян, Він дав зрозуміти, що знищення має бути за той опір, який амалікітяни чинять Ізраїлю відтоді, як ізраїльтяни вийшли з землі Єгипту, кілька століть тому.

Скептики вхопилися за цю історію, щоб докзати: (1) що вона вигадана Самуїлом або Саулом, або ще кимось, хто написав її від їхнього імені; (2) що прийняття її як наказу від Господа означає, що Господь – чудовисько: що в Нього немає справедливості, милосердя, співчуття та любові, що Він наказав вчинити різню людських створінь та німих тварин. Є тільки одна відповідь, щоб пояснити цю річ, і вона повинна бути задовільною для всіх, хто її розуміє: (1) Убивство амалікітян не означало, як здебільшого думають, що вони, як

відверто злі, пішли відтоді на вічні муки. Смерть означала те саме для амалікітян, що й для їхньої худоби – кінець усього, що вабить у цьому житті, а те, що вабило амалікітян, не дуже відрізнялося від того, що вабило їхні стада. Убиті мечем, амалікітяни зазнали набагато менше, ніж коли б їм трапився голод або моровиця, або ж коли б вони померли від недоїдання чи хвороби. Для них кінець життя означав мало болю для себе і мало клопоту для інших – кінець значною мірою безцільного життя.

Всі вони пішли до великого в'язничного дому смерті – Шеолу, Гадес, гробу. Бог знав наперед і вже запланував велике відкуплення не тільки для них, але й для всього людства. Це відкуплення, здобуте великою жертвою Христа через багато століть після їхньої смерті, згодом принесе їм звільнення від ув'язнення – пробудження від сну смерті. Вони будуть серед класу, згаданого нашим Господом: "Всі, хто в гробах, Його [Божого Сина] голос почують, і повиходять". Вони повиходять у набагато сприятливіших умовах, щоб дізнатися про Божу благодать у Христі і бути між земними племенами, які отримують благословення через Насіння Авраама – Духовний Ізраїль. Амалікітяни не матимуть частки у головному воскресінні, але будуть мати пробудження до привілеїв реституції через суд – через виправлення у праведності.

(2) Про амалікітян відомо, як і про амореян, що вони були би позбавлені життя раніше, але їхнє беззаконня ще не досягло повної міри. Один з уроків, який треба з цього засвоїти, полягає у тому, що хоча ці народи не були в особливих стосунках угоди з Богом, над ними був певний Божественний нагляд, щоб у своєму беззаконні вони не зайшли занадто далеко, і коли ці беззаконня досягли межі, треба було сподіватися покарання. Ми не знаємо подробиць про амалікітян, але, знаючи характер Бога, Його справедливості і милосердя, можемо бути переконані, що в певному значенні слова їхні беззаконня дійшли до межі і навіть перейшли її, перш ніж цар Саул отримав наказ стратити їх.

СВІДОМИЙ НЕПОСЛУХ ЦАРЯ САУЛА

Помилкою Саула у згаданому випробуванні було невміння точно виконати наказ Господа. Він повбивав усіх амалікітян, старих і малих, окрім царя, котрого захопив живцем, сподіваючись, мабуть, виставити його напоказ як свого роду тріумф. Що стосується отар та стад, він домовився з людьми зберегти те, що вони захочуть. Власне з цього приводу пророк Самуїл прийшов

до нього, і відбулася розмова, яка дає початок нашій лекції. Загальний зміст оповіді (обурення Самуїла та виразні слова Господа) виразно свідчить про те, що немає підстави думати, нібито цар Саул не зрозумів наказу. Він просто свідомо порушив його. Відповідно, треба признати, його слова до пророка Самуїла великою мірою були лицемірством. Спочатку він привітав пророка благословенням і запевнив, що він успішно виконав наказ Господа. Пророк одразу відповів: “А що це за мекання цієї отари в ушах моїх, та рик великої худоби, що я чую?” Він одразу зрозумів, що знищення не було повним – що цар Саул та ізраїльтяни зажагнули захопити здобич. Це цілковито суперечило Божественному повелінню. Вони не мали нищити ворогів для власної користі, але мали бути знаряддями Господа у виконанні Його наказу, вироку Справедливості. Вони не мали забирати награване і ставати схожими на навколишні народи – грабіжниками, які мали б зиск з горя, завданого ворогам Господа. Все це повністю погоджується з Господнім характером і попереднім його представленням.

Побачивши, що пророкові, мабуть, не подобається порушення наказу, цар Саул почав лицемірно виправдовуватись, що всі вівці та бики, захоплені у ворога, мали бути пожертвовані Господу, і що при цьому буде велике свято для ізраїльтян, адже м'ясо тварин, принесених у жертву, треба було з'їсти. Пророк зупинив царя, який намагався пояснити, і запитав про Господні слова, сказані попереднього вечора, які, судячи з юдейського способу лічення часу, були “цієї ночі”, бо їхній день починався звечора.

Божественне послання давало зрозуміти, що Саул був покірною особою, коли його обирали Господнім представником на престолі, і на той час він з великою готовністю слухався небесного голосу. Річ, мабуть, у тому, що він став самовпевненим, менше покладався на Господа і був не таким уважним до Господніх наказів. Зіпсувавши своє серце, він не зміг правильно дотриматись виразного, визначеного шляху. Свідомо і всупереч Господньому наказу він забрав здобич і зберіг найкраще, хоча Господь наказав по-іншому.

Якщо ми застосуємо принципи цієї лекції до Господнього народу сьогодні, вважаючи амаликитян символом гріха і пам'ятаючи, що Господній наказ – викинути гріх геть, ми можемо взяти для себе добрий урок. Так само як Саул, багато хто готовий знищити найгірші речі, пов'язані з гріхом, але залишити живим найбільший гріх,

захопивши його в полон. Багато хто схильний також зберегти для себе речі, які, як відомо, засуджені Господом на знищення, але є принадні та бажані для їхніх смаків. Як Саул, вони твердять, що цих гріхів, менш огидних, треба триматись, щоб пожертвувати їх на славу Богу. Яким понад усе обманливим є серце! Як важливо, щоб усі, які хочуть бути в згоді з Господом, мали чисте серце, чисте сумління. Як важливо, щоб під Господнім керівництвом ми намагалися позбутися в житті кожного грішного принципу, хибного вчення, хибної доктрини та всіх нечестивих слів, вчинків та думок!

ПОСЛУХ І ЖЕРТВА

Цар Саул прагнув відстояти свою поведінку, зберегти лице наскільки можливо і перекласти відповідальність за забрану здобич на військо Ізраїлю, яке само по собі дуже прагнуло принести жертви Господу. Відповідь пророка містить суть усієї лекції і знаходиться у заголовному вірші. Він дав зрозуміти, що цар мав би знати, і всі мали б признавати, що складання жертв менш приємне Господу, ніж послух Його Слово. Ніхто не може принести прийнятної жертви Богу, якщо в нього немає слухняності в серці і якщо жертва не представляє цю слухняність.

Так само з Божим народом сьогодні. Ми не повинні жертвувати несправедливо нажите багатство і не повинні продовжувати набувати його прямо чи посередньо невластивим шляхом, щоб потім пожертвувати прийнятним чином. Наша жертва має бути від серця. Перш за все має бути воля. Той, хто віддає Господу свою волю, своє серце, віддає все. Той, хто не віддає волю, хто не приходиться до Господа зі слухняним серцем, не може скласти жодної жертви, яка була би Ним прийнята. “Послух ліпший від жертви” – ось урок, який повинні глибоко закарбувати у своєму серці всі освячені в Ісусі Христі.

Також обов'язково мати дух слухняності. Хто має цей дух, той не тільки коритиметься Божественній волі, але й намагатиметься знати її щораз більше, щоб слухатися. Про цей клас Святе Письмо каже: “Як тільки слова Твої знаходилися, то я їх поїдав”. А ось слова нашого Відкупителя: “Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій у мене в серці”.

Цар Саул пильно стежив, щоб протистояти чаклунству та ідолопоклонству на всіх землях Ізраїлю, і, поводячись так, робив добру річ на основі Божественно плану, Божественної волі. Але пророк звертає увагу на факт, що його запал

у таких справах не може компенсуватися свідомим, відвертим нехтуванням Божественною вказівкою. Господні накази, які стосуються гріха та кожної поганої речі, треба виконувати до останньої букви, не дивлячись на те, яке високе та шановане становище займає гріх, і яким би вартісним, цінним, бажаним або приємним він не був для нашої деградованої природи. Навіть коли б він був таким дорогим для нас, як права рука або праве око, для Господніх послідовників немає іншого шляху, окрім слухняності, до того ж до самої смерті.

Навіть цілковито відкинений, цар Саул був позбавлений престолу лише у відповідному часі. Пророк Самуїл приєднався до царя під час

публічного жертвоприношення на знак перемоги над амалікітянами. При цьому він убив власними руками Агага. Потім Самуїл вирушив у дорогу до свого дому. Після цього він вже не бачив царя Саула, однак Святе Письмо говорить, що “Самуїл сумував за Саулом”, тим самим ще раз показуючи нам красу та міць характеру пророка. Він завжди був готовий виконати наказ Господа в будь-якій і в кожній справі, але не був позбавлений почуття жалю до тих, які збилися зі стежки. Це не було почуття, яке би дозволяло їм стати приятелями пророка, штовхаючи до участі в їхніх злих вчинках, але почуття, яке радо сприяло їм завжди поводитися праведно.

R5647 (1915 p.)

ПОВЕРНЕННЯ ЦЕРКВИ З ПУСТИНИ

СТАН пустині означає відокремлення від благ цивілізації. Це стан відлюддя, відокремлення від світу. У випадку Церкви, читаємо, Господь подбав про два крила для неї, щоб вона могла піти у пустиню на 1260 символічних днів, тобто років. Судячи зі всього, вона пішла в стан пустині з власної волі – добровільно позбавила себе привілеїв та переваг земного суспільства, погодившись на загальне вигнання, на відокремлення.

У розповіді про жертви образного Дня Поєднання читаємо, що козел відпущення пішов на пустиню, але пішов туди не з власної волі, а був висланий. У позаобразі вірний, посвячений клас йде в пустиню добровільно, тоді як інші йдуть примусово. Однак обидва ці класи матимуть схожі випробування. Випробуванням Церкви були труднощі за вірність Господу та Правді. Господній народ може бути в цьому стані пустині навіть в оточенні усіяких справ світу. Ми відокремлені від світу; ми є у світі, але не є зі світу: ми ізольовані.

У Книзі Об’явлення читаємо, що Церква втекла в пустиню на 1260 років і що протягом схожого періоду часу велика система керувала всіма справами. Цей період, вважаємо, почався у 539 році н.е. і закінчився у 1799 році. Це був період вигнання з суспільства, названий станом пустині, хоча не обов’язково означав переслідування. Хтось може піти в стан пустині і не зазнати переслідувань: його не застрелять, ані не повісять і т.д. Отже, стан пустині вказує лише на відокремлення, а не на переслідування.

В образній мові місто представляє репутацію, повагу та шанобливе ставлення з боку світу, тоді

як пустиня означає протилежний стан – ігнорування, вигнання з суспільства і т.д. Протягом 1260 символічних днів Церква була в стані вигнання. Влади не звертали на неї жодної уваги, радше навпаки, вони приділяли багато уваги великій системі, яка неслася високо і стала “містом великим, що панує над царями земними” – містичним Вавилоном.

ПОВЕРНЕННЯ З ПУСТИНИ

У кінці цього періоду, починаючи з 1799 року, світ почав мати правильніше уявлення про Церкву – після того, як влада папства була зламана, а папу поневолено у Франції. У той час народи збагнули, що вони значною мірою помилялися щодо папи – представника Христа. Відтоді папство, як велика система, вже не було владою, яка переслідує, а владою, яка змагається з іншими. Віровизнання баптистів, методистів та інші мали в той час успіх, і світ почав рахуватися з ними так, як рахувався з папством.

Папство, однак, не пішло в пустиню. Лише протестантизм вийшов зі стану пустині, щоб його значною мірою визнали люди та уряди. Так продовжувалось певний час, доки не почали більше визнавати Біблію. В короткому часі після 1799 року почалося створення Біблійних Товариств. Біблія здобула велику пошану. Старий та Новий Заповіт, два Божих свідки, були підняті до неба. Ті, які захищали Біблію, опинилися у великому світлі. Дослідників Біблії та дослідження Біблії поважали більше, ніж коли-небудь досі. Почалося друкування Біблії, і кожен прихильно ставився до її вивчення.

Святе Письмо нічого не каже про те, що Церква вернеться до стану пустині. Наше припущення про повторні труднощі пустині ґрунтуються на символічному образі наших днів, представленою в труднощах пророка Іллі. Ілля, представляючи справжню Церкву Бога, був вірним пророком. Цариця Єзавель недолюблювала його і налаштувала проти нього царя Ахава. Цар почав погрожувати Іллі, і той утік в пустиню на 1260 днів, тобто на три з половиною роки. Це було символом 1260 років, протягом яких Церква зоставалася у стані пустині.

У кінці 1260 днів випробування Ілля повернувся з пустині і дав яскраве свідчення. Він викрив священиків Ваала, до яких прихильно ставилася цариця Єзавель та цар Ахав. Ця подія завершилася звеличенням Божого Слова і великим пониженням священиків Ваала. Відтоді їм доводилося триматися на відлюдді. Народ признав: “Господь, Він Бог!”

Розуміємо, що все це особливим чином показує, як справжня Церква у 1799 році з’явилася перед царями світу і заступилася за Бога та Біблію. Ілля представляв справжню Церкву; Єзавель представляла папську та інші системи, тісно пов’язані з нею; Ахав представляв уряд; народ Ізраїлю – світ. Єзавель, Ахав та всі інші були змушені прийняти Біблію. Два свідки були звеличені, бо люди звернули на них увагу.

ДРУГЕ ПЕРЕБУВАННЯ ІЛЛІ В ПУСТИНІ

Повернемося до образу: цариця Єзавель представляла своїх дочок, свій рід, свою сім’ю. Пророк Ілля представляв справжній Божий народ теперішнього часу. Цариця не переслідувала його, але погрожувала, тому він знову втік у

пустиню, проте вже на невизначений час. Народ в цілому вже не був під такими обмеженнями, як попередньо. Священики Ваала ніколи не повернули свого впливу. Ілля знову пішов у пустиню, де був годований якийсь час, але це вже була інша подія, ніж та, коли 1260 днів його годували круки. Тепер була їжа, особливо дана на відповідний час.

На нашу думку, ця їжа, спеціально приготована для Іллі після його сутички зі священиками Ваала та після втечі від Єзавелі, представляє особливе Послання, яким зараз харчується народ Бога. Коли Ілля знову опинився в пустині, він відчував розчарування, тому сказав: “Досить тепер, Господи!”. Це могло свідчити про відчай. Але Господь зміцнив його і дав особливу їжу, підкріпившись нею, він дійшов до гори Хорив. Ця гора представляє Царство Бога, Месіанське Царство. Віримо, що завдяки цій духовній їжі ми сьогодні дійшли до часу, коли має бути встановлене Царство. Коли Ілля дістався до гори Хорив, Господь дав йому три свідоцтва (1 Цар. 19: 1-18). Вітер, який ламав гори, представляє теперішню війну. Великий землетрус символічно представляє суспільну революцію, схожої до якої ніколи не було у світі і яка, віримо, має прийти дуже скоро. Вона не прийде з початком війни, але війна може продовжуватись, доки триватиме землетрус. Але це ще не все. Третім проявом був великий вогонь, який поглинув усе, що було перед ним. Це представляє всесвітню анархію, яка запанує у світі після суспільної революції. Тоді, після вогню, Ілля почув “тихий лагідний голос”, який представляє Божественну Силу, що принесе благословення світу.

R5628 (1915 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.